

Kun. F. Kapočius

JĖZAUS ŠIRDIS

ir Jos intronizacija

KAUNAS 1923

SPAUDĖ „RYTAS“
AKC. B-VĖ KLAIPĖDOJE

№ 2008.

IMPRIMATUR.

CAUNAE, 16 iunii 1923.

† J. Skvireckas,

Ep-pus Ceramensis.

Vicarius Generalis.

L. S.

Turinys.

Pratartis	5

I-ji Dalis.

Intronizacija ir jos reikšmė.

Kas tai yra Jėzaus Širdies intronizacija ir ko ji siekia	7
Trumpa Jėzaus Širdies intronizacijos istorija ir josios pasekmės	13
Kaip daroma Jėzaus Širdies intronizacija ir kas gali ją platinti	21
Ko reikia, kad Jėzaus Širdies intronizacija būtų vaisinga	27
Jėzaus Širdies intronizavimo organizacija	32
Popiežių ir Žemaičių Vyskupo raginimai ir laiminimai	37
Žemaičių Vyskupo raginimas ir Ganytojo laiminimas	43

II-ji dalis.

Intronizacijos apeigos ir maldos.

Švenčiausios Jėzaus Širdies paveikslo šventinimas	47
Šv. Jėzaus Širdžiai pasiaukavimo aktas	49
Maldos į Švenčiausiąją Jėzaus Širdį	58
Jėzaus Širdis	64

Pratartis.

Tik ką praūžė baisioji karo audra, iš kurios griuvėsių atgimusi mūsų tėvynė atsikėlė. Laisvos, nepriklausomos Lietuvos susilaukus, kaž kokiuo nepaprastu džiaugsmu visų akys nušvito. Dabar, manėm sau, tai jau tikrai atėjo tos laimingosios dienos, kuomet, išorinių priešų atsigynę, Dievo ir artimo meilėje ramiai savo gyvenimą tvarkyti galėsime.

Bet štai netikėjimo banga liete užliejo mūsų tėvynę; girtuokliavimas, ištvirtimas, suktybės ir kitokios nedorybės daugelio mūsų tėvynės vaikų širdis pavergė. Šitie vidaus priešai pasirodė daug baisesni, negu anie išoriniai.

Šiomet Lietuvos katalikų visuomenės atstovai, susirinkę į III Lietuvos katalikų Kongresą Kaune, ėmė giliai galvoti ir svarstyti, kokių priemonių reikia griebtis, kad atgaivinti grynas ir tvirtas tikėjimas, kad sustiprinti silpstanti žmonių širdyse dora.

Katalikų Moterų sekcija įnešė į Kongresą sumanymą kaip viena galingiausių priemonių gryninti mūsų tautiečių širdis, — visą Lietuvą paaukoti Dieviškajai Jėzaus Širdžiai viešpatauti. Ir 1923 m. balandžio 5 d. šis pasiūlymas viso III Lietuvos katalikų Kongreso narių vienbalsiai tapo priimtas.

Šiuo dideliu Lietuvos katalikų troškimu remiantis, ir leidžiu šitą knygutę.

Kad gi šitas menkas mano darbelis taptų kibirkštėlė, iš kurios visa mūsų tėvynė kuogreičiausiu laiku didele Jėzaus meilės ugnimi užsiliepsnotų!

Kaunas,

Leidėjas.

1923 m. birželio 1 d.

I Dalis.

Intronizacija ir jos reikšmė.

Kas tai yra Jėzaus Širdies Intronizacija ir ko ji siekia.

„Pasilikite manyje ir aš jummyse“.

(Jon., 15, 4).

„Jei pasiliksime manyje, ir mano žodžiai pasiliks jummyse, jūs prašysite ko tik norėsite, ir bus jums suteikta.“

(Jon. 15, 7).

Mūsų širdis trokšta laimės, tik pasauly niekur jos rasti negali. Kur tik pažiūrėsime, pamatysime visur vargų, skausmų ir ašarų. Nėra žmogaus, kurs nieko nekentėtų, nėra žmogaus, iš kurio lūpų dejonės neišsiveržtų; — nėra laimės pasaulyje. Tat, kamė gi yra tikroji laimė?

Tikroji laimė yra meilė, kuri jungia mus su Dievu, geriausiuoju mūsų Tėvu. Kaip šaltosios žiemos metu mūsų paukšteliai, išskridę į šiltuosius kraštus, negieda ir nesilinksmina, nes ne tenai jų tėvynė, ir kaip ankstybą pavasarį, vos laukuose ledams ištirpus, jau skamba padangėse jų giesmelių aidai, — taip lygiai ir mūsų širdis. Ne ši juodoji žė-

mė yra josios tėvynė, bet skaistus ir aukštas tolymasis dangus. Užtat, kieno širdis yra rami, susijungusi su Dievu, tai nors kartais ir sunkūs vargeliai suspaužia krūtinę, vienok sieloje kaž kaip šviesu, gera ir ramu.

Mūsų Išganytojas Viešpats Jėzus atnešė mums iš dangaus tos dieviškosios meilės, kuri gaivintų suvargusias mūsų širdis. Jėzus taip mus mylėjo, kad dieviškoji jo širdis iš meilės dėl mūsų tapo ietimi perverta. Negana to. Viešpats Jėzus nori visiškai su mumis susijungti ir nuolatos su mumis būti. Delto Jis pasiliko duonos išvaizdoje Švenčiausiame Sakramente, kame slepiasi begaliniai mus mylinti Švenčiausioji Jo širdis. Ir šitoji Dieviškoji Širdis trokšta, kad mes Švenčiausią Komunią priėmę, nuolatos ją mylėtume.

Didelei Jėzaus Širdies garbintojai, šventai Margaritai Marijai Alakok, Viešpats Jėzus apsireikšdamas pasakė: „Noriu, kad mano Širdis žmonėse viešpatautų.“ Tat reikalinga save visiškai atiduoti Jėzaus Širdžiai; reikalinga apsirinkti Jėzaus Širdis mūsų Valdove, reikia pašvęsti Jėzaus Širdžiai mūsų šeimynos, namai, įstaigos, visa mūsų tauta, valstybė, pagalios, visas pasaulis.

Kad šitas Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai pasi-aukavimas matomu būdu įvyktų mūsų šeimynose, mūsų tautoje, reikalinga, kad mes ne tik bažnyčioje, bet ir namuose matomu būdu ją garbintume. Reikia, kad mes atiduodami savo širdis Jėzaus Širdžiai

viešpatauti, nuolat prieš savo akis turėtume bent josios paveikslą ir ypatingu dievotumu jį garbintume. Šv. Margaritai Marijai Viešpats Jėzus apreiškė, sakydamas: „Aš laiminsiu tuos namus, kuriuose mano širdies paveikslas bus laikomas ir garbinamas“.

Šitoks Švenčiausiai Jėzaus Širdžiai pasiaukavimas ir vadinasi Intronizacija. Žodis Intronizacija lietuvių kalba reiškia — sodinti į troną, arba sostą. Talpindami Jėzaus Širdies paveikslą gražiausioje vietoje mūsų namuose, kalbėdami šioje knygutėje toliau atspausdintas maldas, mes aprenkame Jėzų mūsų Viešpačiu, sudarydami mylinčiai mus Dieviškajai Jo Širdžiai sostą mūsų sielose, širdyse, namuose, šeimynose; apart to nuolat prašome, kad jo meilė mumyse pasiliktų ir jis mūsų tarpe gyventų.

Iš to trumpučio Švenčiausios Jėzaus Širdies Intronizacijos aprašymo jau aišku, ko jinai siekia. Šiais baisiais visame pasaulyje ir mūsų tėvynėje laikais, kuomet tikėjimo atšalimas plėstė plinta mūsų tėvų žemėje, kuomet tūkstančiai mūsų šeimynų skęsta girtuokliavimo tvane, kuomet tūkstančiai skaisčiosios mūsų jaunuomenės žūva ištvirkime, — baugu darosi, pagalvojus, kas bus toliau, ko susilauksime? Argi mūsų tautos vaikų krauju iškovotą nepriklausomybę naudosime taip, kad mūsų tautiečių sielos taip baisiai kankintųsi ir žlugtų? Toliau taip būti negali!

Bet, kur gi ieškosime vaistų mūsų širdims gydyti? — Niekur kitur, kaip tik Švenčiausioje Jėzaus Širdy. Viešpats Jėzus Margaritai Marijai apreiškė, jog ypatingai mylintiems ir garbinantiems Jo Širdį, Jis suteiks daug malonių:

„Aš duosiu jiems visų reikalingų jų luomui malonių.

„Aš duosiu ramybės jų šeimynoms.

„Aš juos raminsiu visuose jų liūdėsiuose ir nelaimėse.

„Aš būsiu priebėga, jiems gyvenant, o ypač mirties valandą.

„Aš išliesiu gausių laiminimų visiems jų darbams.

„Nusidėjėliai ras mano Širdyje gailėstingumo šaltinį.

„Atšalusios sielos taps karštesnės.

„Karštosios sielos trumpu laiku atsieks aukščiausio tobulybės laipsnio.

„Aš laiminsiu net tuos namus, kuriuose mano Širdies paveikslas bus laikomas ir garbinamas.

„Kunigams duosiu dovanos labiausiai užkietėjusias širdis sugraudinti.

„Tie, kurie platins šitą maldingumą, atras mano širdyje įrašytą savo vardą, kurs niekuomet nebebus išbrėžtas.

Tad visiems reikia skubiai daryti savo namuose Jėzaus Širdies Intronizaciją, visiškai atiduodant save Viešpačiui Jėzui viešpatauti. Kad šis Jėzui pa-

siaukavimas matomu būdu įvyktų, išigykime gražų Švenčiausiosios Jėzaus Širdies paveikslą, arba stovylėlę. Pakabinkim tą paveikslą labiausiai matomaj vietoj mūsų kambary ir vykdykim šioje knygutėje duodamus patarimus, o gerasis Jėzus tikrai ateis į mus ir suteiks mums tos ramybės ir laimės, kurios pasaulis neturi ir duoti negali.

Taip garbinant Jėzaus Širdį ir užprašant jį į mūsų namelius, mums nebus taip sunku kentėti; išnyks mūsų tarpe nesutikimai ir barniai. Naujų Dievo meilės spindulių įtrykš į vargingąsias mūsų bakužėles; Švenčiausioji Jėzaus Širdis sušildys atšalusias širdis ir patrauks į save. Žmonės vėl pažins, kaip yra geras Jėzus ir kaip saldu jo meilėje gyventi. Mūsų bažnyčios bus pilnos žmonių; senieji mūsų tėveliai ir močiutės, patys karštai meldamiesi, mokys savo vaikučius gerąjį Jėzų mylėti. Jaunieji mūsų bernučiai - broleliai paliaus girtuokliauti, nustos kortomis lošti, pames nedorus susirinkimus ir ims mylėti Dievą ir tėvynę; mūsų mergelės - sesutės pamyls nevystantį rūtelių vainikėlį, turės skaisčias ir grynas savo širdis, kuriose nuolatos kūrensis Jėzaus meilės ugnelė. Atgimusi mūsų tėvynė greitu laiku nusikratys visokių nešvarumų ir taps tikrai šventa Lietuva.

Gal nebetoli jau tie laikai, kad kiekvienoje mūsų gričiutėje bus garbinama Švenčiausioji Jėzaus Širdis, kurios meilė visus mus padarys tikrus brolius ir seseris, visus vieno gerojo dangaus Tėvo

mylimus vaikus. Meilė juk visa pergali, meilė iš-
tirpdo šalčiausius širdies ledus, meilei niekas nepa-
sipriešins.

Tad teesie visų mūsų mylima ir garbinama
Jėzaus Širdis!

Trumpa Jėzaus Širdies Intronizacijos istorija ir josios pasekmės.

„Kas gi mane myli, bus mano Tėvo mylimas; taip pat aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu“. (Jon. 14, 21).

Daugiau nei prieš pustrėčio šimto metų gyveno Prancūzijoje šventa vienuolė Margarita Marija Alakok. Ji buvo didelė Jėzaus Širdies garbintoja. Viešpats Jėzus dėliai nepaprastos josios meilės suteikė jai daug apsireiškimų, kuriuose prižadėjo visiems, kurie mylės Jo Širdį, suteikti tųjų nepaprastų begalinės meilės, gailėstingumo ir išganymo turtų, glūdinčių Dieviškoje Jo Širdy.

1685 metais liepos 20 dieną mieste Paray le Monial Šv. Marijos Apsireiškimo vienuolyno naujokės, sveikindamos savo vedėją minėtąją šv. Margaritą Mariją josios vardadieny, gražiai parengė altorėlį, kuriame patalpino Šv. Jėzaus Širdies paveikslą. Tą dieną įvyko visų tų seserų iškilmingās Jėzaus Širdžiai pasiaukavimas, kurio metu tapo atskaitytos Margaritos Marijos sudėstytos Jėzaus Širdžiai maldos, arba pasiaukavimo aktas*). Tai, galima sakyti, buvo pirmoji Jėzaus Širdies Intro-

---

*) Šitą aktą rasite antroje šios knygutės daly.

nizacija. Nuo to laiko toksai maldingumas pradėjo platintis vis labiau ir labiau.

1882 m. vienuolis kun. Ramiere pradėjo platininti ypatingą maldingumą į Jėzaus Širdį, vadina-
mą „šeimynų Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai pasi-
aukavimas“. Tuo laiku buvo surinkta milijonai Jė-
zaus Širdžiai pasiaukavusių šeimynų pavardžių, su-
rašyta josios į aukso knygą ir padėta ant palaimin-
tos Margaritos Marijos karsto Paray le Monial
mieste.

Bet didžiausias ir tikrasis Jėzaus Širdies In-
tronizacijos apaštalas — platintojas yra tai Šv. Jė-
zaus ir Marijos Širdžių Kongregacijos vienuolis ku-
nigas Mateo Crawley Boevey. Jisai sirgo sunkia,
neišgydoma liga. Kuomet meldėsi toje koplytėlė-
je, kur šv. Margarita Marija gaudavo iš Viešpaties
Jėzaus apreiškimų, staiga pasijuto visai pasveikęs.
Tuo pačiu laiku jis pasiryžo daryti didelį darbą, ku-
rį pavadino Švenčiausios Jėzaus Širdies Introniza-
cija. Kaip šis darbas daryti, jis gavo tiesiog iš Vieš-
paties Jėzaus įkvėpimą, karštai jam besimeldžiant
minėtoje koplytėlėje. Jis buvo Viešpaties Dievo
šaukiamas pašvęsti visą savo gyvenimą, platinant
Jėzaus Širdies intronizaciją atskirose šeimynose.

Nuo to laiko Švenčiausios Širdies intronizacija
milžinišku greitumu pradėjo platintis visame katali-
kų pasauly. 1911 m. kovo 10 dieną Šventasis Tė-
vas Pijus X suteikė ypatingą laiminimą kunigams,
kurie platina Jėzaus Širdies intronizaciją.

Didžiojo Europos karo metu 1915 m. Šv. Tėvas Benediktas XV parašė Tėvui Mateo laišką, kuriuo ragina ypatingu būdu šitą maldingumą platinti, karščiausiai pritardamas ir laimindamas tą šventą minėtojo vienuolio darbą. (Šitą laišką skaitytojas ras toliau šioje knygutėje). 1916 m. Tėvas Mateo patsai aplankė Benediktą XV, kurs jam pasakė šiuos minėtinus žodžius: „Tėve, eik ir nenuilstamai skelbk visuose pasaulio kraštuose šitą naują meilės darbą. Tu sutiksi daug kliūčių, nes kiekvienas didelis triūsas jų turi. Bet tu sakyk visiems, jog Popiežius nori, kad šitas išganingas dalykas plintųsi visame pasauly dabartinės visuomenės gerovei“. Taip pat dar pirm to 1915 m. Jėzaus Širdies intronizacijos platinimas jau buvo patvirtintas 210 vyskupų, arcivyskupų ir kardinolų; paskiau raginimai ir pritrimai tam darbui nepaprastai greitai ėmė daugintis.

Dabartiniu metu jau milijonuose šeimynų vyksta Jėzaus Širdies intronizacija. Bet ne tik tai atskiros šeimynos tą daro. Amerikoje, Ispanijoje, Gollandijoje, Prancūzijoje, Anglijoje, daugybėje kitų valstybių, taip pat ir mūsų tėvynėje Lietuvoje daroma Jėzaus Širdies intronizacija mokyklose; Italijoje, Belgijoje, Maž. Azijoje, Prancūzijoje ir kitur daroma intronizacija ištisose parapijose, dekanatuose, net vyskupijose; Amerikoje, Ispanijoje, Belgijoje intronizacija įvyksta net valdžios įstaigose, biuruose, tautos atstovų suvažiavimuose. 1923 m. Lietuvos

Katalikų Kongresas Kaune nutarė Jėzaus Širdies intronizacijos darbą platinti visoje Lietuvoje. Vieniulis Mateo daro intronizaciją viešbučiuose, net laivuose. Šio pasaulio karo metu prancūzų kareiviai darė intronizaciją apkasuose. Intronizacija prigyja taip pat net žiauriose kalėjimų sienose.

Taip trumpu laiku toks didelis Jėzaus Širdies intronizacijos platinimasis pasauly jau pakankamai liūdyja didelius, stebūklingus josios vaisius. Ir iš tiesų. Tuose namuose, kame padaryta intronizacija, pradeda viešpatauti kaž kokia nepaprasta tyla, ramybė, Dievo palaima. Jeigu lig tol buvo namuose negerų žmonių, tai jie arba taisosi, arba susidaro tokių apystovų, kad visai iš namų prasišalina. Visa tai daro nepaprastai gilus tikėjimas, kurs visuomet esti tenai, kame mylima ir garbinama Jėzaus Širdis. Šeimynos, ar įstaigos narių tikėjimas, kad Kristus jų tarpe gyvena, juos myli, juos globoja, juose viešpatauja, padaro tai, kad jų maldos galybė tampa taip didelė, jog įvyksta tiesiog aiškiausių stebūklų. Jėzaus Širdies garbintojai žino, kad nepasitikėjimas įžeidžia Jėzaus Širdį labiau, negu nuodėmės. Delto tvirtai tiki, tikėdami karštai meldžiasi, ir Jėzus jų maldų klauso.

Yra atsitikimų, kad intronizaciją padarius, atsiverčia didžiausi nusidėjėliai. Atsiverčia masonų ložų nariai, atsiverčia didžiausi netikėliai, kurie visa savo gyvenimą nėra buvę Šv. išpažinties. Brazilijoje vienoje parapijoje, kame vos kelios dešimtys mo-

terėlių eidavo velykinės, klebonui pradėjus parapijoje platinti Jėzaus Širdies Intronizaciją, po metų toje parapijoje jau pradėjo virš tūkstančio žmonių priimti Švenčiausiąjį Sakramentą kasdieną.

Tėvui Mateo teko vieną kartą būti pas vieną mirštantį ligonį, bedievi rašytoją, kurs taip baisiai kovojo ir piktžodžiavo prieš Kristų, kad vyskupas jį buvo išskyręs iš tikinčiųjų tarpo. Apsilankius kunigui Mateo, įvyko toks judviejų pašnekėsysis:

— Prieteliau, — tarė Tėvas Mateo, — tamsta labai sergi, bet tamstos siela kenčia labiau, negu kūnas. Tamstos sieloje yra tokia bedugnė, kurios neužpildys visas dangus: tamstai Jėzaus Kristaus trūksta.

— Neminėk man šito vardo, — tarė nusiminęs ligonis, — nekalbėk man apie Jį! Ar tamsta nežinai, kas aš esu?

— Žinau, — atsakė kunigas Mateo.

— Ar tamsta nežinai, kad aš esu ano bedieviškojo laikraščio redaktorius?

— Žinau tai.

— O ar tamsta žinai, kad aš rašydamas prieš tikėjimą piktžodžiavimus, laikiau teologijos knygas, kad iš jų semti medžiagos, ir ant savo stalo laikiau Prikryžiuotąjį, kad galėčiau jį tiesiog į veidą niekinti?

— Žinau ir apie tai visa. Bet Viešpats Jėzus mane siuntė į tamstą, kad atneštų tamstos sielai ramybės ir laimės.

— Kaip tai? Jėzus tamstą siunčia į mane, nežiūrėdamas viso mano gyvenimo.

— Ne tik nežiūrėdamas to viso, bet kaip tik dėliai tos priežasties. Jėzaus vardu atėjau tamstai pasakyti, kad jisai tamstą myli ir tik laukia tamstos žodžio, kad visa atleisti ir užmiršti.

Neapsakoma kova kyla to baisaus žmogaus širdy. Valandėlei praslinkus, pradeda balsiai verk-
ti, apkabina vienuolį, didžiausiu gailėsiu atlieka šv. išpažintį ir dar kelius mėnesius gyvendamas kas-
dieną priima Švenčiausiąjį.

Bet tai tik vienas iš daugybės panašių atsiver-
timų, kurie sunku išskaitliuoti ir sunku surašyti. Daugiausia stebūklingų atsivertimų vyksta dabar; daug atsivertusių dar tebegyvena, ar nesenai yra mirę, taip kad jų vardai ir pavardės nevisuomet yra patogu viešai minėti.

Yra įvykių, kad vienam kokiam šeimynos nariui padarius pas save intronizaciją nors ir slapta, neti-
kėtai atsiverčia į Dievą kiti. Yra atsitikimų, kad at-
sivertę iš priežasties intronizacijos kalėjimuose žmogžudžiai, atlieka viešai šventą išpažintį ir tampa didžiausi Jėzaus Širdies garbintojai.

Mažoje Amerikos valstybėje Kolumbijoje buvo labai išgalėjusi bedievybė, kurią skleidė masonai. Pradėta tenai vykinti Jėzaus Širdies intronizacija. Ir štai Kongresas Jėzaus Širdies šventę nutarė priimti tautos švente; pats prezidentas kongreso salėje daro

intronizaciją; teisingumo ir švietimo ministeriai nutaria, kad Jėzaus Širdies intronizacija būtų padaryta visose teismų salėse ir visose mokyklose ir kad kas penktadienį intronizacija būtų atnaujinama tam tikslui pritaikinta malda. Ar gi ne Dievo ranka čia veikia?

Jeigu šis maldingumas bus uoliai platinamas ir mūsų tėvynėje, tai be abejonės, kad neužilgo ir mes pamatysim stebuklingų Jėzaus Širdies meilės vaisių. Jėzaus Širdies meilė ir jos intronizacija prigreitins mums tuos laikus, apie kuriuos kalba šv. Gertrūda savo apreiškimuose. Kuomet ji matė šv. Joną apaštala, mylimiausiąjį Jėzaus mokinį, kuriam Jėzus leido ilsėtis prie Dieviškos savo Širdies, ir kuomet paklausė, kodėl jis neaprašė mums Švenčiausios Jėzaus Širdies paslapčių, tai šv. Jonas atsakė: „Mano užduotis buvo parašyti keletas žodžių apie Dievo Žodį, praamžinąjį Tėvo Sūnų, kuriuos žmogaus protas visuomet galėtų svarstyti, bet niekuomet negalėtų išsemti viso jų turtingumo. Bet paskutiniams laikams palikta malonė užgirsti iškalingas Viešpaties Jėzaus Širdies balsas. Tą balsą užgirdęs pasenęs pasaulis, vėl atjaunės, pasikels iš savo atšalimo, o Dievo meilės liepsna dar labiau jį užkūrens“.

Belieka tat užprašyti Jėzus taip pat ir į mūsų namelius, darant Švenčiausios Jo Širdies intronizaciją ir šaukiant švento Bernardo giesmės žodžiais:

„O saldžiausias mano Jėzau,

Dūsaujančios sielos viltie,

Tavęs ieško tylios ašaros,

Tavęs, Aukščiausia Išmintie!

Trokštu Tavęs tūkstant kartu,

Mano Jėzau, kada gi ateisi?

Kada mane suramins?

Kada mane Tavimi pasotinsi?

Amen, taip teesie. Ateik, Viešpatie Jėzau.

Kaip daroma Jėzaus Širdies Intronizacija ir kas gali ją platinti.

Jėzaus Širdies Intronizacija daroma labai paprastai. Reikia tik vieno dalyko būtinai, tai turėti gryną intenciją Dieviškoji Širdis garbinti ir mylėti.

Gera būtų, kad skirtą intronizacijai dieną visi šeimos nariai atliktų šventą išpažintį ir išklausytų bažnyčioje šv. Mišių. Geriausia tam dieną būtų, žinoma, šventadienis.

Namie tą dieną reikia prirengti Jėzaus Širdies paveikslas, arba stovylėlė. Gerai būtų padaryti prieš Jėzaus Širdies paveikslą altorėlis, padabinti jį gėlėmis, uždegti žvakių. Bet jeigu paveikslas jau kabot ant sienos, tai nėra reikalo nukabinti.

Susirinkus visai šeimynai, pradedama intronizacijos apeigos taip, kaip nurodyta šioje knygutėje antrą daly, kame yra intronizacijos apeigos, aktas ir maldos. Geistina būtų tą dieną užprašyti į namus savo pažystamų, giminių, nors jie būtų ir atšalę tikėjime. Dažnai atsitinka, kad tokie dalyvaudami intronizacijoje visiškai atsiverčia į Dievą. Intronizacijos vadovas geriausia kad būtų kunigas; nėsant kunigo, intronizacijai vadovauti gali bet kas iš šeimos, ar namų gyventojų. Žinoma, geriau, kad kas

vyresniųjų vadovautų, pavyzdžiui, šeimos tėvas, ar motina, ar vyresnysis brolis, ar sesuo; jeigu intronizacija daroma įstaigoje, tai taip pat pageidaujama, kad intronizacijai vadovautų vyresnis bei senesnis asmuo. Bet tas nebūtinai; kaip minėta, intronizaciją gali atlikti kiekvienas žmogus.

Jeigu intronizacijai vadovautų kunigas, tai pradedamas šventina Jėzaus Širdies paveikslą, jeigu dar jis nešventintas. Prieš intronizacijos apeigas pasako trumpą pamokslą-prakalbą, nurodydamas intronizacijos reikšmę, svarbą, sąlygas ir begalinę Jėzaus Širdies meilę. Jeigu nebūtų kunigo, ir nebūtų kam paveikslo šventinti, o reiktų skubiai intronizaciją daryti, tai galima atlikti visos apeigos, nors dar ir nebūtų paveikslas šventintas.

Gali intronizaciją daryti pas save ir pavieniui gyvendami asmens, ir tai gali daryti visos šeimos vardu.

Jeigu šeimoje, ar aplamai namuose gyvena žmonės netikėliai, tai vienas kas nors karštai mylėdamas Jėzaus Širdį, gali daryti pas save intronizaciją slapta. Labai daug yra atsitikimų, kad tokiuose atvėjuose kiti greitai laiku į Dievą atsiverčia. Tvirtas tikėjimas ir Jėzaus meilė visa padaro. Pavyzdžiui, šeimos motina, ar brolis, ar sesuo gali viena daryti pas save Jėzaus Širdies intronizaciją, jeigu kiti yra tam griežtai priešingi. Tarnaitės gali daryti intronizaciją savo virtuvėse, savo kambarėliuose, ir

per jų tokį tvirtą ir gilų tikėjimą. Jėzaus Širdis savo malonių gali visiems namams prisiųsti; nėra to, ko nepadarytų tvirtas tikėjimas ir karšta Dievo meilė.

Bet, kas gi gali Jėzaus Širdies intronizaciją platinti? Kas gali būti intronizacijos apaštalas?

Atsakymas trumpas. Kiekvienas žmogus, kurs tiktai nori mylėti Dieviškąją Jėzaus Širdį. O mylėti ypatingo mokslo nereikia. Tai pataikys kiekvienas, kieno širdis trokšta Dievo, ar jis bus mokytas, ar bemokslis, ar senas, ar jaunas. Tėvui Mateo apaštalaui Amerikoje, intronizacijos darbo pagelbininkės būdavo kartais aštuonių, ar dešimties metų mergaitės, katalikų mokyklų mokinės. Viena tokių mergaičių prašė savo tėvų, kad jai kaipo atlyginimą už gerą mokymąsi leistų naktimis vieną valandą būdėti del Dievo. Iš pradžių nebuvo leista; galop, labai jai prašant, buvo patenkintas jos troškimas. Ką gi ji tuo laiku darė? Ogi rašė šimtus laiškų į įvairias pasaulio šalis apie Jėzaus Širdies intronizaciją. Vienas jos laiškas pakliuvo net Japonijon Tokio miesto vyskupui. Vyskupas didžiausiu dėkingumu atrašė jai atsakymą, pavadindamas ją ponios margrapiene, manydamas, kad tai ne vaiko darbas. Nuo to jos laiško tolimuose rytuose uoliausiai pradėta platinti Jėzaus Širdies intronizacija.

Chili valstybėje Valparaiso mieste intronizacijos platintoja buvo 75 metų senutė vargšė, kuri tegyveno iš išmaldų. Ji savo gyvenime tuo būdu atvertė į Die-

va apie šešius šimtus šeimynų. Daugelis suaugusių žmonių priėmė šventąjį krikštą.

Bet svarbiausia Jėzaus Širdies intronizacijos apaštalytė, tai kentėjimo apaštalytė. Kadangi Jėzaus Širdis kančiomis mums savo meilę įrodė, taigi nėra didesnės tai Dieviškajai Širdžiai aukos, kaip kančios auka. Todel svarbiausių intronizacijos vaisių susilaukiama tenai, kame atsiranda žmonių, norinčių visas savo gyvenimo kančias tylioje ramybėje aukoti Jėzaus Širdžiai. Vienuolis Tėvas Mateo, apaštalaudamas Francūzijoje, vieną kartą išvažiuodamas iš Lugdunio miesto nebuvo iš karto suradęs, kas ten apsiimtų kentėti dėl Jėzaus Širdies. Atlaikęs šv. Mišias, jis ėmė melstis, kad Dievas prisiųstų jam žmogų, kurs savo kančias atiduotų kaipo auką Dieviškajai Širdžiai. Keturius kartus maldoje atkartojus jam savo prašymą, staiga tarnas pertraukia jam maldą ir sako, kad kažin kokia mergaitė vargšė nori tamstą matyti, bet, sako, tamsta nevargink savęs, aš jai liepsiu nueiti šalin. — Ne, ne, tegu ateina, — atsakė Tėvas Mateo. Įėjo paprasta skurdi, darbininkė mergaitė ir tuojau tarė Tėvui Mateo: — Tėve, girdėjau tamstos pamokslą apie intronizaciją. Norėčiau ir aš nors kiek tam darbui tarnauti. Jeigu reikia tokio žmogaus, kuris kaip sesuo Teresė (Vaikelio Jėzaus) norėtų melstis, mylėti ir kentėti tai intencijai, tai liepk man tai padaryti. — Tėvas Mateo nustebęs klausėsi jos kalbos. Mergaitė, manydama, kad jos nesuprato, dar kartą atkartojė savo prašy-

ma. Tuomet T. Mateo atsakė: — Taip, mano dukrele. — Tad eime, Tėve, į koplytėlę, ir aš paaukosiu Jėzui savo prižadus, o tu, Tėve, paprašysi, kad jis priimtų.

Vienoje Šveicarijos parapijoje paaukojo intronizacijos intencijai Dieviškajai Širdžiai savo kančias viena suparaližuota, visą laiką patale gulinti ligonė.

Iš tiesų, kas gi gali būti kilnesnio, gražesnio, kaip pasiaukoti mylinčiajai mus Jėzaus Širdžiai. Tad kiekvienas iš mūsų privalo tapti Jėzaus Širdies apaštalas.

Dabar gyvename baisiais laikais. Žmogus žmogui pasidarė ne brolis, bet priešas. Neapykanta, keiksmas viešpatauja pasauly. Mat, žmonių širdys negali pakęsti sunkiųjų savo vargų. Bet vargai todėl jiems tokie baisūs, kad jie kenčia be Jėzaus.

Broliai ir seserys, nebijokime Jėzui savo skausmų ir kentėjimų aukoti. Tapkime visi Jėzaus Širdies intronizacijos platintojai, apaštalai.

Tai gali padaryti kiekvienas lig paskutiniajam. Viena tam tikslui atsiekti sąlyga, tai būti šventam. Kiekvienas iš mūsų gali būti šventas. Juk šventas yra tas, kurs gyvena tikėjimo ir meilės dvasia.

Taigi drąsiai pradėkime šitą šventąjį darbą. Gerasis Jėzus ateis į mūsų sielas, širdis, gričiutes, sodžius ir miestus. Ateis Jėzus ir apsigyvens mūsų tarpe. Tuomet išnyks ir mūsų tėviškėje Lietuvoje toji baidi neapykanta, toji žiauri partijų kova. Visi žmonės susibūrs šventon vienybėn. Visų šir-

dys susijungs su Dieviškąja Jėzaus Širdimi ir visi
bus vieno gerojo Dangaus Tėvo vaikai.

Švenčiausioji Jėzaus Širdie, gyvenk mūsų tar-
pe ir būk visu mylima!

Teateinie Tavo karalystė!

Ko reikia, kad Jėzaus Širdies Intronizacija būtų vaisinga.

Ko gi reikia? Reikia vieno dalyko, — meilės.

Bet mylėti, tai dar nereikia tarti vien žodį — myliu. Mylėti, tai reiškia savo darbais įrodyti, kad mes dėl Dievo mokame savęs išsižadėti, mokame savo artimui pasišvęsti.

Kadangi žmogus negali mylėti to, ko nepažysta, taigi pirmoji Jėzaus Širdies intronizacijos sąlyga, tai gerai Jėzus pažinti. Reikia pažinti Jėzaus gyvenimas, jo darbai, jo stebūkiai, jo mokslas. Todėl reikalinga, kad tenai, kame daroma Jėzaus Širdies intronizacija, būtų skaitoma Evangelija. Reikalinga, kad kiekviename name, kur yra intronizacija, būtų bent Naujojo Testamento Šventasis Raštas, arba Šventoji Istorija. Apart to, reikia, kad tuose namuose būtų skaitoma ir kitų dvasiško turinio knygučių, kad visi žinotų, kaip reikia tobulybės keliu žengti.

Antra, patariama taip pat platinti ir skaityti geri katalikiški laikraščiai ir kitos knygos, kad išnyktų iš mūsų tarpo tamsumas, kuris žudo mūsų kraštą. Be to, kas išsigalėtų, reikia palaikyti katalikiškos mokyklos, nesigailėti skatiko geroms

draugijoms, kurios palaiko katalikišką apšvietą. Kada mūsų jaunuomenė mokysis grynose katalikiškose mokyklose, tuomet galės tikrai juk širdys degti Jėzaus meile. Iš gerų mokyklų jie išeis tikri Jėzaus apaštalai. Popiežius Benediktas XV, savo laišku ragindamas tikinčiuosius uoliai platinti Jėzaus Širdies intronizaciją, ypatingai pabrėžia, kad sykiu su Jėzaus meile eitų ir Jėzaus mokslas ir, apskritai, krikščioniškoji apšvietą.

Apart to, neužtenka vien tik sykis padaryti pas save intronizaciją. Reikia dar Jėzaus Širdies intronizacijos dvasia gyventi. Tam tikslui reikalinga atminti šie patarimai.

1. Intronizacija reikalinga dažnai atnaujinti, nors Jėzaus Širdžiai pasiaukavimas įvyksta, ir vieną tik kartą intronizaciją namie padarius. Geriausia tai atnaujinti intronizaciją kasdieną nors trumpu maldele, arba trumpu aktu, kuris yra toliau šioje pat knygutėje. Ilgesnis intronizacijos atnaujinimas darosi taip pat, kaip ir pirmą sykį. Patariama jis atkartoti bent šiuose atvejuose: metinėse padarytos namie intronizacijos sukaktuvėse, Švenčiausios Jėzaus Širdies šventėje, pirmame kiekvieno mėnesio penktadieny ir šiaip jau, didesnio liūdėsio, ar džiaugsmo įvykiuose.

2. Gyvenant intronizacijos dvasia, reikia atsiminti, kad nuo intronizacijos dienos šeimynoje, arba įstaigoje pasidarė vienu Nariu daugiau, tai būtent: Jėzus mūsų tarpe ypatingu būdu apsigyveno. Užtat

pilnai pasitikėkime, kad Jėzus mus myli, mus globoja, apie mumis labiau rūpinasi, negu gera motina apie savo kūdikius. Užtat džiaugsmuose būkime jam dėkingi, skausmuose nenusiminkime, o pasitikėkime, kad viskas mums išeis į gera. **Juk nuo šiol Jėzus yra mūsų Viešpats ir Vadovas.** Jis turi būti mūsų šeimynoje, ar įstaigoje pirmoje vietoje. Atsiminus Jėzų, staiga nurims mūsų širdys ir tobula meilė ir ramybė užviešpataus mūsų sielose ir namuose.

3. Atnaujinti intronizaciją patariama, visiems bendrai susirinkus vakaro maldai, kurią geriausiai visą laiką visiems bendrai kalbėti. Ypač iškilmingai reikia švęsti Jėzaus Širdies šventę, žinant, kad ši šventė yra tai geriausio mūsų Globėjo šventė.

4. Stengtis neatidėlioti šventos išpažinties, kad kaip galima dažniau Švenčiausias Sakramentas būtų galima priimti. Kas galėtų, gerai būtų, kad bent vieną kartą į mėnesį pirmąjį penktadienį artintųsi prie Švenčiausiojo.

5. Žinant, kad Jėzus yra artimiausias mūsų prietelius, nuolatos jį prisiminkime. Įeidami, ar išeidami iš kambario, žvilgtterėkime į jo Širdies paveikslą. Rengdamiesi kelionėn, paveskime Jėzui mūsų reikalus; kuomet pasidaro del ko nors labai sunku ir nebežinome, kaip čia pasielgti, — pasiklauskime Jėzaus patarimo nors trumpučiu atsidūsėjimu į Dieviškąją Širdį.

6. Didžiausių gi malonių nusipelnė tas, kuris uoliai platina intronizaciją savo pažįstamų tarpe.

Delto, dėkime visi lig vienam į tą šventąjį darbą.

Ypatingai reikia platinti intronizaciją vargingųjų žmonių tarpe. Šiandieną bedievybė ir materializmas smarkiai ėda žmonių širdis. Karo pagamintas skurdas ir vargas taip visus slėgia, ir ieško žmoneliui sau paguodos šios žemės laimėje. Daugelis tiki, si vien įstatymų keliu pagerinti savo būvį. Bet galima leisti geriausi įstatymai, galima norėti visus aukso ir kitais patogumais apkrauti, vienok nebus dar žmonės laimingi. Jeigu nebus širdis rami, tai niekas žmogaus nepatenkins.

Reikia žinoti, kad be Jėzaus meilės net ir čia žemėje jokia gerovė nėra galima. Kame nėra Jėzaus, tenai nėra užuojautos, nėra vieno kitam pagelbos; be Jėzaus meilės žmogus vien savo naudos teieško, vien savo reikalais tesirūpina. Šiandieną visi moka gražiai kalbėti, bet nėra kam artimo meilės darbo dirbti.

Užtat, kam rūpi Jėzaus Širdies meilė, tas tegu eina į tuos vargdienius žmonelius, kurių niekas neatmena. Eikime į juodas darbininkų griūtes, eikime į drėgnus miestų rūsius, kame pageltę nuo vargo veidai, eikime į mūsų dvarų kumetynus, eikime į vargingas mūsų sodžių bakužėles ir visur neškime Jėzaus meilės ir jo ramybės. Prikalbėkime juos, kad jie padarytų pas save Jėzaus Širdies introniza-

cija. Tas jiems atneš daugiau palengvinimo, negu kaž kokie žemės turtai. Eikime pagalios į elgėty-nus, lankykite ligonius, visus ramindami mylinčia juos Jėzaus Širdimi; tegu ir jie daro pas save intronizaciją.

Galų gale, platinkime intronizaciją visur, kur tik kas gali prieiti, kur tiktai kas turi savo pažįsta-mų, ar artimųjų: ar jis būtų turtingas, ar vargšas, ar ūkininkas, ar darbininkas, ar amatninkas, ar mokslininkas, ar kitoks žmogus. Tegu visur vieš-patauja Jėzaus Širdis Pergalėtoja. Tik tuomet, kada visų širdys degs Jėzaus meile, mes susilauk-sime tokių laikų, kaip pirmųjų krikščionių laikai. Tuomet visų buvo viena širdis; nebuvo jų tarpe nei turtingo, nei vargšo: visi valgė prie vieno stalo, visų turtas buvo bendras, nes Jėzus jų tarpe gyve-no ir viešpatavo. Jėzaus Širdies intronizacija pa-darys ir mūsų tėvynėje tai, kad visi darbuosis savo artimo labui, nes žinos, kad, ką jam padarė, tai Jė-zui padarė. Tuomet tikrai atgims mūsų tėvynė: nyks skurdas ir vargai iš mūsų bakužių, visi ben-drai džiaugsimės ir visi bendrai kentėsime, ir visų mū-sų kančios džiaugsmu pavirs, nes Jėzus bus nuolat su mumis.

Ateik, Viešpatie Jėzau, ir gyvenk mūsų tarpe!

Jėzaus Širdies intronizavimo Organizacija.

Jėzaus Širdies intronizacijos platinimas organizuojamas yra sekretariatais. Sekretariatų yra tarptautinių, tautos, vyskupijos, apygardų ir parapijų.

Apie kiekvieną jų čia nurodysime atskirai.

Tarptautiniai sekretariatai.

Visas intronizacijos darbas Popiežių Pijaus X ir Benedikto XV yra pavestas Tėvui Mateo Crawley, Švenčiausių Jėzaus ir Marijos Širdžių Kongregacijos vienuoliui. Kad palengvinus ir pagreitinus intronizacijos darbas, yra sudaryta keletas tarptautinių sekretariatų. Jų tikslas — rūpintis, kad visame pasauly būtų intronizacijos darbas uoliai platinamas ir kad visur būtų laikomasi vienodumo ir vienybės.

Kol kas yra tokie trys sekretariatai, kurių adresai šie:

1. Prancūzija. Oeuvres religieuses et sociales, Paray-le-Monial; ir: Paris, 35, rue de Picpus.

2. Chili (Amerikoje). Valparaiso, Collegium Cordis Jesu et Mariae.

3. Šveicarija. 2, avenue de Misericorde, Fribourg.

Tautos sekretariatai.

Šitie sekretariatai rūpinasi, kad visose savo tautos vyskupijose būtų įsteigta vyskupijos sekretariatai. Jie duoda nurodymų, kaip steigti nauji vyskupijų sekretariatai; taip pat prisiunčia visiems sekretariatams įvairių spausdinių, knygučių ir Jėzaus Širdies paveikslų.

Vyskupijos sekretariatai.

Vyskupijos sekretariatai valdomi tam tikslui Vyskupo skirto kunigo. Šis sekretariatas turi nuolatinių ryšių su tautos sekretariatu ir steigia savo vyskupijoje parapijų sekretariatus. Darbui palengvinti gali turėti atatinamą skaičių apygardų sekretariatų.

Žemaičių Vyskupijos sekretariatas yra įsteigtas Kaune. Jo adresas šis: Kaunas, Rotušės Aikštė, 2 nr., Jezuitų rūmai.

P a s t a b a. Nė sant Lietuvoje tautos sekretariato, šio sekretariato pareigas laikinai eina Žemaičių Vyskupijos sekretariatas.

Parapijos sekretariatas.

Parapijų sekretariatai steigiami kiekvienoje parapijoje; juos valdo vietos kunigai. Jų tikslas — kiekvieniame katalikų name, kiekvienoje krikščionių šeimynoje daryti Jėzaus Širdies intronizacija ir nuolat palaikyti intronizacijos dvasia, kaip nurodoma šioje knygutėje, turint nuolatinių ryšių su savo Vyskupijos sekretariatu.

Platinant intronizaciją, geriausiai yra pasinaudoti jau veikiančiomis parapijoje katalikų organizacijomis, k. a. tretininkų, Šv. Sakramento Garbintojų, moterų, jaunimo, ūkininkų, darbininkų ir tt.

Bet to neužtenka. Reikia dar intronizaciją platinanti ir tuose namuose, ar šeimynose, kurios yra tikėjime atšalusios, reikia platinti net ir visai netikinčių tarpe, kame susirastų bent vienas žmogus, kuris su-tiktų pasiaukoti Jėzaus Širdžiai. Vienu žodžiu, parapijos sekretariatas siekia to, kad visa parapija, neišskiriant nei vieno žmogaus pasiaukotų Dieviškosios Jėzaus Širdies viešpatavimui.

Parapijos sekretariatas laiko pas save vardus ir pavardes, taip pat ir adresus tų žmonių, kurie yra padarę pas save intronizaciją. Taip pat nuolat jiems primena intronizacijos šventę (Jėzaus Širdies dieną), intronizacijos atnaujinimą ir tt.

Parapijų sekretoriatai teikia nuolatinių žinių apie savo veikimą ir veikimo pasekmes Vyskupijos sekretariatui.

Kame įvyksta iš Jėzaus malonės, intronizaciją padarius, staigių, ar ypatingų atsivertimų į Dievą, arba kitokių didesnių įvykių, ar stebūklų, tai reikia apie tai greitu laiku pranešti Vyskupijos sekretariatui. Pranešant viršminėtus įvykius, reikia tiksliai nurodyti, kokioje vietoje ir kokiuo laiku (metai, diena) dalykas įvyko, taip pat asmenų vardus ir pavardes ir jų adresus. Be to, reikia pažymėti, ar tie

asmens sutinka ypatingus Jėzaus globos įvykius, ar stebūklus leisti viešai paskelbti.

Bendros sekretariatams pastabos.

1. Nesvarbu, kiek į sekretariatą narių įeina. Svarbiausias dalykas, kad visi būtų persiėmę intronizacijos darbu ir dvasia.

2. Vyskupijų sekretariatai privalo turėti visu parapijų sekretariatų adresus ir kitas žinias. Gautas žinias jie persiunčia Centraliniam tarptautiniam sekretariatui į Paray-le-Monial.

3. Visi sekretoriatai privalo tėmyti, kad kiek galima tiksliau būtų vedama susirašinėjimas ir ap-
lamai visi dokumentai. Gavę laiškų ar paklausimų, kuogreičiausiai privalo atsakyti. Tam tikslui visur susiras gerų norų žmonių, reikia tik juos pažadinti ir duoti atitinkamų nurodymų.

Intronizacijos dokumento pavyzdys.

Šeimynos dokumentas.

1923 m. birželio mėn. 1 dieną Antatilčių sodžiuje Vyjūno Simano šeimyna savo namuose padarė iškilmingą Švenčiausios Jėzaus Širdies intronizaciją, paaukodama Jai visus savo šeimynos narius, kaip esančius namie, taip ir nėsančius, lygiai ir mirusius.

Įrodydami savo meilę ir atlyginimą Dieviškajai Širdžiai, mes apsirenkame Jėzų mūsų Viešpačiu ir Mokytoju. Pavedame save Dievo valiai, prižadėda-

mi šventai laikyti Dievo ir Bažnyčios įsakymus ir klausyti Jėzaus Vietininko Rymo Popiežiaus.

Prizadame visi šventoje vienybėje ir santaikoje gyventi, atsimenant, kad nuo šio laiko ypatingu būdu mūsų tarpe Jėzus gyvena. Suklaupę ant kelių prieš Dieviškosios Jėzaus Širdies paveikslą, prašome Jėzaus priimti menkutę mūsų auką, — nevertus mūsų širdžių troškimus amžinai su Juomi gyventi. Ateik, Jėzau, į mūsų sielas, širdis ir namelius ir būk visuomet mūsų tarpe.

Teesie nuo šiol visų mūsų mylima ir garbinama Švenčiausioji Jėzaus Širdis Pergalėtoja!

Šeimynos narių parašai:

Šeimynos narių sąrašas: Tėvas Simanas 45 m., motina Jieva 39 m., senelis Antanas 78 m., sūnūs: Antanas 18 m., Jonas 14 m., dukterys: Ona 21 m., Katrina 16 m., Marytė 10 m.

Adresas: Simanas Vyjūnas, Ukmergės paštas, Žemaitkiemio valsčius, Antatilčių sodžius.

Pastaba. Vienas toks dokumentas laikoma namuose, o antras toks pat siunčiama parapijos sekretariatui.

Popiežių ir Žemaičių Vyskupo raginimai ir laiminimai.

Švento Tėvo Benedikto XV raginimas ir laiminimas.

„Trokštame, kad krikščionių šeimynos iškilmingai aukotųsi Dieviškajai Jėzaus Širdžiai ir tai tuo-
jau nuo šios dienos. Laiminame visas ir atskirai
kiekvieną šeimyną, kuri tuo būdu prisidės prie vi-
suotinojo aukščiausios Šv. Jėzaus Širdies valdžios
ir jos meilės teisių krikščionių šeimynose pripa-
žinimo“.

Vatikanas, 1916 m. sausio mėn. 14 d.

Popiežius Benediktas XV.

Šv. Tėvo Benedikto XV laiškas

Tėvui Mateo Crawley-Boewey, Šv. Jėzaus ir
Marijos Širdžių Kongregacijos kunigui.

Popiežius Benediktas XV

Brangiajam sūnui siunčia sveikinimą ir apašta-
liškąjį laiminimą.

Akylai perskaitėme tavo laišką ir prie jo pridė-
tus dokumentus. Iš jų sužinojome, kaip veikliu uo-
lumu kelinti jau metai pasišventi krikščionių šeimy-
nų Šv. Jėzaus Širdžiai pasiaukavimo darbui, būtent,

kad Šv. Jėzaus Širdies paveikslas talpinama garbingiausioje namuose vietoje, tarytum soste, ir kad matomai mūsų Viešpats Jėzus krikščionių šeimynose viešpatauja.

Jau mūsų pirmtakūnas, šventos atminties Leonas XIII, visą žmoniją paaukavo Dieviškajai Jėzaus Širdžiai, o jo dėliai tos priežasties išleistoji katalikų Bažnyčia enciklika „Annum Sacrum“ yra jau gerai žinoma. Vienok ir po to bendro paaukavimo šis pamaldumas, kuris liečia kiekvieną šeimyną atskirai, nėra bereikalingas. Anaipol, jis sutinka su anuo pirmuoju ir patvirtina aną dievobaimingą Popiežiaus pasiryžimą, nes mums labiau rūpi tai, kas yra naudinga atskiriems žmonėms, negu tai, kas tik liečia visumą. Todel džiaugiamės ta mintimi, kad šiuo atveju tavo darbai gausių vaisių davė; stipriai tave raginame uoliai ištverti tame apaštalavime, kuri pradėjai.

Iš tiesų, mūsų laikais nieko svarbesnio nėra, kaip darbas, kuriam pasišventi, nes griovimo destruktivus darbas, kurį daugelis žmonių visomis pastangomis varo, glūdi tame, kad išgriovus privačiame ir viešame gyvenime harmoningą krikščioniškųjų papročių sveikumą, ką Bažnyčia sutvėrė ir išstobulino, iš kitos gi pusės, kad užkrėtus visuomenę skurdžiu pagonų mokslu. Duok Dieve, kad šios jūjų pastangos liktų be pasekmių.

Bet piktųjų žmonių smūgiai labiausiai taikomi yra šeimynoms. Kadangi šeimynoje glūdi visuome-

nės gyvenimo pradai, tai jie gerai supranta, kad tos permainos, ar tiesiog sugedimas, kuriuo jie tikisi užkrėsti visuomenę, bus tik neišvengiamos atskirų šeimynų sugedimo ir jų pagrindų suteršimo pasekmės. Užtat jie balsavimais reikalauja, kad būtų pripažinta teisė persiskirti, kad tuo būdu panaikinus moterystės nesuardomybę; jie verčia jaunuomenę klausyti prieštikybinių pamokų, kad nusilpninus ir išnaikinus joje religijos jausmą ir gimdytojų įtaką; jie moka biaurios nedorybės, kaip prieš prigimtį teisės patenkinti žemieji žmogaus jautuliai, kad tuo būdu sunaikinus žmogaus gyvybės šaltinį ir bauriausiai išniekinus moterystės ryšio šventumą.

Brangus sūnau, tu dirbi didžiai išmintingą darbą, pasišvęsdamas visuomenės gerovei, gaivindamas ir teikdamas krikščionių dvasios šeimynų ugniakūrams, įvedant josna Jėzaus Kristaus meilę, kad ji ten viešpatautų. Taip darydamas, tu esi paklusnus pačiam Viešpačiam Jėzui, kuris prižadėjo teikti savo geradarybių tiems namams, kuriuose bus saugomas ir garbinamas Jo Širdies paveikslas.

Teikti tokios garbės labai mus mylinčiam mūsų Išganytojui, tai reiškia išganingas ir šventas darbas daryti. Vienok to neužtenka. Būtinai reikalinga dar gerai pažinti Jėzus Kristus, Jo mokslas, gyvenimas, kančia, garbė. Sekti Kristus tai nereikia turėti tik paviršutinis religijos jausmas, kuris kad ir sujudina jautriąsias širdis ir išspaudžia ašarų iš akių, bet dažnai palieka sielą nuodėmėse ir ydose

skęstančią. Sekti Kristus, tai reiškia gyventi taip tvirtu ir pastoviu tikėjimu, kurs kartu veikia į protą ir į širdį, kuri valdo ir tvarko mūsų papročius ir darbus. Kristus yra daugelio visai užmirštas, o daugumos mažai mylimas dėl to, kad vieni Jo visai nepažysta, kiti gi mažai garbina.

Ir toliau stenkis, brangus sūnau, plėsti katalikų šeimynose Dieviškosios Jėzaus Širdies meilės ugnį, bet sykiu dėk visų pastangų, — ir tai yra Mūsų troškimas, — kad namuose, kuriuos tu aplankysi, tajai meilei aukščiausiam laipsny būtų jungiama Jėzaus Kristaus ir Jo mums atneštos tiesos ir teisių pažinimas.

Kad atgaivinus visuotiną pamaldumą, teikiame atlaidų, kuriuos mūsų pirmtakūnas, šventos atminties Pius X, Chili vyskupų prašomas, suteikė Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai paaukotoms tos respublikos šeimynoms. Šiuos atlaidus išplėčiame visiems, kurie visame katalikų pasauly padarys tajį darbą, paaukodami savo šeimynas Dieviškosios Širdies garbei.

Tėviškojo mūsų prielankumo ženklą, kaip dangaus turtų pradžia, priimk, brangus sūnau, Apaštališkąjį Laiminimą, kurį iš visos širdies tau teikiame.

Duota Ryme apie Šv. Petrą, 1915 m. balandžio mėn. 27 d., pirmaisiais mūsų pontifikato metais.

Popiežius Benediktas XV.

Naujas Šv. Tėvo Benedikto XV Laiminimas.

1917 m. Jo Šventenybė Benediktas XV Šv. Jėzaus Širdies Intronizacijos darbui suteikė naują laiminimą ir šio kilnaus darbo programą taip aptarė:

„Per Intronizaciją trokštame, kad Jėzus Kristus geriau būtų pažintas ir stengiamės, kad būtų gražintos Jo teisės šeimynoje ir visuomenėje.“

Privačioj gi audiencijoj, suteiktoj Tėvui Mateo, Šv. Tėvas Intronizacijos darbą pavadino tiesiog „savo darbu“. „Sakyk visiems, tarė jis Tėvui Mateo, kad šitas darbas yra mano darbas“. Tai reiškia ne ką kitą, kaip tik tą, kad Šv. Tėvas Šv. Jėzaus Širdies Intronizacijos darbą visiems tikintiems pavada taip, lyg kad tai būtų jo paties darbas.

Šv. Tėvo Pijaus X Laiminimas.

„Šventasis Tėve, Šv. Jėzaus Širdies Intronizacijos darbas, turėdamas tikslą aukoti šiai Dieviškajai Širdžiai šeimynas, vienuolynus ir visas katalikų įstaigas, nuolankiai prašo laiminti ypač, kad paraginus kunigus šiame apaštalavime ir šventų malonių dauginime.“

„Iš visos širdies teikiame Apaštališkąjį Laiminimą“.

1911 m. kovo mėn. 10 d.

Popiežius Pijus X.

Šv. Tėvo Benedikto XV Sekretariatų Nariams Laiminimas.

Visiems tiems, kurie darbuojasi maldingumą į Švenčiausiąją Jėzaus Širdį platinančio veikimo centruose, arba sekretarijatuose, maloniai teikiame Apaštališkąjį Laiminimą, linkėdami jų darbui didžiausio pasisekimo.

Vatikanas, 1916 m. vasario 27 d.

Popiežius Benediktas XV

Žemaičių Vyskupo raginimas ir Ganytojo laiminimas.

„Mylėsi Viešpatį savo Dievą visa savo širdimi.“ Tai yra visudidžiausias įsakymas, koks kuomet nors buvo duotas žmogui. Ir yra kitas į jį panašus: „Mylėsi savo artimą kaip pats save.“ Nuo tų dviejų įsakymų laikymo pareina visa kiekvieno žmogaus ir visos žmonijos gyvenimo vertybė ir likimas. Jei žmonės myli Dievą, — jie tikri Dievo vaikai ir dangaus karalystės tėvainiai. Tikra artimo meilė sujungia juos tarsi į vieną didelę šeimyną, kurios nariai stoja vieni už kitus ir bendromis jėgomis nugali visas gyvenimo sunkenybes.

Bet jei Dievo ir artimo meilė žmonėse ima mažėti, jiems darosi kas kart blogiaus.

Mūsų laikais daugelio širdyse Dievo meilė pradeda vėsti, net ir visai užgęsta. Ji jau dažnai raunama ir iš ką tik pradedančios gyventi jaunuomenės širdžių. Mažėjant Dievo meilei arba visai jai nebėsant, nebegali būti ir tikros artimo meilės. Vis daugiau randasi net tokių, kurie velija platinti žmonių tarpe vietoje meilės artimo neapykantą, skelbia visų prieš visus kovą. Su meilės iš širdžių pašalinimu ima

svyruoti visi krikščioniškosios doros pamatai: ima labiau platintis tarp žmonių šeimynos šventumo negerbimas, ištvirkimas, neapsakomas visokių kūno džiaugsmų net ir šlykščiausių pamėgimas ir troškimas, svetimo turto negerbimas, skriaudos, neteisybės, suktybės, darbo nebranginimas, nesažiningumas. — Žmonija tikrai darosi verta tų baisių bausmių, kuriomis ji taip skaudžiai šiandien kankinama.

Išsigelbėjimas iš to žmonijos supagonėjimo ir visų jos nelaimių gali būti pasiektas tik grįžtant prie karštos Dievo ir artimo meilės, prie atsinaujinimo žmonijos Jėzuje Kristuje.

Geriaus tai padaryti negalima, kaip įvedant į katalikų šeimynas ir padauginant jose Jėzaus Kristaus širdies meilę, kad ji ten viešpatautų, nes ji yra begalinės meilės šaltinis. Taip darant, bus paklaudyta paties J. Kristaus, kurs yra pažadėjęs gausių geradarysčių tiems namams, kuriuose jo švenč. Širdies paveikslas bus laikomas ir gerbiamas.

Bet nors duoti tuo būdu garbę be galo mus mylinčiam Išganytojui yra išganingas ir šventas dalykas, tačiau, kaip sako šv. Tėvas Benediktas XV, to negana. Reikia dar pažinti Jėzus Kristus, jo mokslas, jo gyvenimas, jo kančia, jo garbė. Reikia eiti paskui Kristų, tai yra atgaivinti savyje tvirtą ir nepajudinamą tikėjimą, kurs daro įtakos mūsų protui, o po draug ir širdžiai, kurs vadovauja mūsų veiksams ir įpročiams ir juos tvarko. Juk Kristus daugelio užmirštas, o daugumos žmonių mažai temylimas

tik delto, kad vieni jo nepažįsta, kiti gi mažai jį tegerbia. Pažįstant geriaus Kristų, reikia stengtis gyventi jo gyvenimu, kad mūsų vardas „Krikščionis“ atatiktų tam, ką jis iš tikrųjų reiškia, nes ir mums reikia eiti į tai, kad galėtumėm sakyti apie save su šv. Povilu Ap-lu: — Gyvas esu jau ne aš, bet gyvas yra manyje Kristus.

Todel karštai trokštame, kad Lietuvos katalikų šeimynos iškilmingai būtų pašvenčiamos dieviškai Jėzaus Širdžiai, kad jose imtų liepsnoti tos švenč. Širdies meilė, bet podraug kad su ta meile būtų jungiama ir eitų didyn Jėzaus Kristaus ir jo mokslo pažinimas.

Dievas gi Visagalis tepalaiminie visus, kurie kokių nors būdu dės prie to Jėzaus Širdies meilės įvedimo į Lietuvos katalikų šeimynas.

K a u n a s, Rugpiūčio 19 d. 1923 m.

Vyskupas J. Skvireckas.

II Dalis.

Intronizacijos apeigos ir maldos.

Švenčiausios Jėzaus Širdies paveikslo šventinimas.

Kambary, kame rengiama Švenčiausios Jėzaus Širdies intronizacija, iš anksto pagaminama Švenčiausios Jėzaus Širdies paveikslas, arba stovylėlė. Geriausiai, tai paveikslas, ar stovyta patalpinti tam tyčia prirengtame altorėlyje, kuris galima išpuošti gėlėmis, vainikais ir degančiomis žvakėmis. Bet galima altorėlio ir nedaryti. Užtenka iš karto paveikslas pakabinti ant sienos gražiausioje namų vietoje ir atkalbėti toliau paduodamas pasiaukavimo aktas. Pati intronizacija yra sielos ir širdies veiksmai.

Jeigu intronizacijai vadovauja kunigas ir paveikslas dar nešventintas, tai pradeda paveikslo, ar stovylos šventinimu. Bet galima paveikslas pašventinti anksčiau; jeigu reikalas yra daryti intronizaciją, o nėra kam paveikslo šventinti, tai galima tuo tarpu atlikti intronizacijos apeigos ir maldos ir prie nešventinto Jėzaus Širdies paveikslo, kuris paskiau privalo būti šventinamas.

Benedictio imaginis D. N. Jesu Christi.

V. Adiutorium nostrum in nomine Domini.

R. Qui fecit coelum et terram.

V. Dominus vobiscum.

R. Et cum spiritu tuo.

O r e m u s.

Omnipotens sempiterne Deus, qui Sanctorum tuorum imagines (effigies) sculpi, aut pingi non reprobas, ut quoties illas oculis corporis intuemur, toties eorum actus et sanctitatem ad imitandum memoriae oculis meditemur; hanc, quesumus, imaginem in honorem et memoriam unigeniti Filli tui Domini nostri Jesu Christi adaptatam bene + dicere et sancti + ficare digneris et praesta, ut quicumque coram illa unigenitum Filium tuum suppliciter colere et honorare studuerit, illius meritis et obtentu a te gratiam in praesenti et aeternam gloriam obtineat in futurum. Per Christum Dominum nostrum. Amen.

(Aspergatur aqua benedicta).

Šv. Jėzaus Širdžiai pasiaukavimo aktas.

Gilaus tikėjimo ženklai visi, stovint, atkalba balsiai „Tikiu į Dievą Tėvą“.

Kunigas, arba Intronizacijai vadovaujas asmuo pri-
mena dalyviams, ko Viešpats Jėzus ypatingai trokšta iš
Dieviškai Jo Širdžiai pasiaukavusių šeimynų, taip pat,
kokių gausių ir ypatingų malonių iš Šv. Jėzaus Širdies
jos privalo tikėtis.

Paskiau visi suklaupia priešais Švenčiausios Širdies
paveikslą. Kunigas, arba intronizacijai vadovaujas as-
muo kalba ši akta:

Švenčiausioji Jėzaus Širdie, tu apreiškei palai-
mintajai Margaritai Marijai, kad trokšti viešpatauti
krikščionių šeimynose. Štai mes visi dėliai neapsa-
komos tavo meilės čionai susirinę, norime paskelbti
vienintėlę ir aukščiausiąją tavo valdžią mūsų šeimy-
noje (namuose, įstaigoje). Nuo šio laiko norime
gyventi tavo gyvenimu; trokštame, kad mūsų šei-
mynoje (namuose, įstaigoje), kuriai Tu prižadėjai
ramybės teikti, pražydetų dorybių žiedai, norime,
kad atsitolintų nuo mūsų pasaulio dvasia, kurią
tu smerki.

Viešpatauk, Dieviškoji Širdie, mūsų protuose tikėjimo jėga, o mūsų širdyse — meile į Tave pačią. Teužsidegie mūsų širdys tavo meilės ugnimi, kurios liepsnas didinsime, dažnai priimant Dieviškąją Eucharistiją.

Dieviškoji Širdie, vadovauk mūsų susirinkimams, laimink laikinuosius ir dvasinius mūsų reikalus, atitolink nuo mūsų liūdėsius, pašvesk mūsų šeimynas (namus, įstaigas), lengvink mūsų vargus. Jeigu gi kuriam nors mūsų atsitiktų nelaimė kuomi nors tave nuliūdinti, primink jam, mylinčioji Jėzaus Širdie, jog grįžtančiam nusidėjėliui esi be galo gera ir gailėstinga. O kaip išmuš mūsų atsiskyrimo valanda, kada mirtis aplankys mūsų šeimyną (namus įstaigą), tai visi, kurie čia esame ir kurių šioje valandoje čia nėra, ramiai priimsime amžinuosius Tavo lėmimus. Mes tuomet džiaugsimės ta mintimi, kad neužilgo visa mūsų šeimyna, su tavim danguje susijungusi, amžinai galės giedoti tavo garbės ir geradarybių giesmę.

Nekalčiausioji Marijos Širdis ir garbingasis Patriarkas Šv. Juozapas savo užtarymu teįteikie tau ši mūsų pasiaukavimą ir mums teprimenie jį per visas mūsų gyvenimo dienas.

Tegyvenie su mumis mūsų Karaliaus ir mūsų Tėvo Jėzaus Širdis!

(arba kalbama šis aktas):

Gerasis Viešpatie Jėzau, teikis aplankyti mūsų šeimyną (namus, įstaigą) ir suteikti mums gausių savo malonių, kurių ypatingu būdu esi pažadėjęs Švenčiausiajai savo Širdžiai pasiaukavusiems. Tu patsai, pasaulio Išganytojau, apsireikšdamas savo tarnaiti Margaritai Marijai, panorėjai, mūsų pagailėjęs, kad Dieviškajai savo Širdžiai, kuri taip labai žmones pamyla, o pati taip mažai jų mylima, visur būtų aukojama meilės jausmai.

Mes skubinamės atsiliepti į tavo šaukimą ir, norėdami nors kiek atlyginti dėl taip daugelio tavęs išsižadėjimų, norime šiandieną, Dieviškoji Širdie, apsirinkti tave meilinguoju mūsų Viešpačiu ir pašvęsti tau mūsų liūdėsių ir džiaugsmus, mūsų mintis ir darbus, dabartį ir ateitį ir nuo šiol trokštame tau vienai tepriklausyti.

Laimink tat, Jėzau, visus, kurie čia esame ir kurių šią valandą čia nėra, gelbėk tuos, kuriuos mirtis iš Aukščiausiojo valios nuo mūsų atskyrė.

Švenčiausios Panos Marijos vardan meldžiame tave, pilnoji meilės Širdie, padaryk šioje šeimynoje (namuose, įstaigoje) tavo meilės viešpatavimą. Pri-pildyk mus visus tikėjimo, šventumo ir skaistybės dvasia. Būk vienintelis mūsų Viešpats ir atitrauk mus nuo pasaulio ir jo tuštybių. Atidaryk mūsų sieloms, Viešpatie, garbingas gailėstingosios savo Širdies žaizdas ir laikyk jasias tenai kaip Išganymo Arką, nes jos amžinai Tau priklauso.

Teesie visados mūsų mylima, garbinama ir laiminama Švenčiausioji Jėzaus Širdis — Pergalėtoja. Amen.

Kadangi taip svarbią valandą visi privalo intronizacijoje dalyvauti, tai prisiminkime brangiųjų mūsų mirusiųjų sielas, taip pat tuos, kurių čia nėra, ir sukalbėkime už juos „Tėve mūsų“ ir „Sveiką Mariją“.

(Paskiau Šv. Jėzaus Širdies paveikslas talpinama garbingiausioj namų vietoj. Toliau vadovaujas balsiai, o visi kiti tyliai kalba šią maldą:)

M A L D A.

Garbė Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai dėliai neapsakomos malonės, suteiktos laimingiems šių namų gyventojams, kad juos iš kitų žmonių tūkstančių tarpo išsirinko sau meilės židiniu, kame bus Jai atlyginama už žmonių nedėkingumus.

Viešpatie Jėzau, kaip neverta šitoji tavo avydės dalelė taip aukštos ir negirdėtos garbės turėti Tave savo šeimynos (namų, įstaigos) Vadovu. Kaip mums ramu čia tyloje tave garbinti ir kaip džiaugiamės, kad tu čia, nors bendroje pastogėje, su savo vaikais nori dalintis visais vargais ir liūdesiais, rūpesniais ir džiaugsmiais. Iš tiesų, nėsame verti, kad tu šioje menkoje pastogėje apsigyventumei; bet jau ištarei žodį, kuriuo pasireiškė begalinė Švenčiausios tavo Širdies kilnybė.

Gerasis Jėzau, tavęs ištroškusios mūsų sielos tavo šono žaizdoje atrado gyvojo vandens, kuris teikia amžinąjį gyvenimą. Taigi susigraudinę ir pilni

vilties, puolame tavo globon, nes tu esi amžinasis mūsu gyvenimas.

Lik su mumis, Švenčiausioji Širdie, nes jaučiame būtiną reikalą tave mylėti, taip pat rūpintis, kad ir kiti tave mylėtų. Švenčiausioji Širdie, tu esi anas liepsnojas krūmas, savo ugnimi ketinas apsiausti visą pasaulį, kad ji skaistų padarius.

Jėzau, teesie tau šie nameliai taip malonūs, kaip Betanija, kame galėtumei rasti sau poilsio tave mylinčių sielų tarpe. Mes apsirinkome sau geriausią dalelę, — būti artimiausiuose santykiuose su mylinčia tavo Širdimi.

Mylimiausias Išganytojau, šitie menkučiai mūsų nameliai teesie tau vaišinga Aigipto pastogė, kame tu galėtumei slėptis nuo tave persekiojančių priešų.

Ateik, Viešpatie Jėzau, ateik, nes čia, kaip Nazarete, žmonės jautria širdimi myli Nekalčiausiąją Paną Mariją, geriausiąją Motiną, kurią tu patsai mums esi davęs. Ateik ir saldžiu savo aplankymu užpildyk tą tuštumą, kurią nelaimės ir mirtis mums padarė.

Ištikimiausias Prieteliau, kad tu čia būtumei buvęs liūdėsio ir skausmų valandose, — ne taip karčios būtų buvusios mūsų ašaros; mes būtume jautę gydančiojo balsamo, gaivinančio slaptąsias mūsų širdies žaizdas, kurias tu vienas tiktai težinai.

Ateik, Jėzau, nes gal jau artinasi mums baisus nuliūdimo vakaras, gal jau baigiasi mūsų jaunystės ir svajonių dienos. Lik su mumis, Viešpatie, nes jau

vėlu, o sugedęs pasaulis nori mus apsupti savo prieštaravimų ūkais, mes gi norime tavęs teklaustyti. Tū esi vienintelis mūsų Kelias, Tiesa ir Gyvybė. Tark, Gerasis Jėzau, tai, ką kadaise esi pasakęs: „Reikia man šiandieną tavo namuose apsigyventi“.

Viešpatie, gyvenk čia visuomet, kad mes nuolat galėtume tavo meilėje ir tavo draugystėje būti. Mes šiandieną skelbiame tave mūsų Valdovą esant ir kito nenorime turėti, kaip tik tave vieną.

Teesie visados mylima, laiminama ir garbinama šiame šeimynos židiny Jėzaus Širdis Pergalėtoja!

Teateinie tavo Karalystė. Amen.

Garbindami Nekalčiausiąją Marijos Širdį, sukalbėkime „Sveika Karaliene“.

Sveika Karaliene, gailėstingumo Motina, mūsų gyvybe, saldybe ir viltie, sveika. Tavęs šaukiamės ištremtieji Jievos vaikai. Tavęs dūsaujame, vaitodami ir verkdami šioje ašarų pakalnėje. Taigi tat mūsų Užtarytoja, gailėstingąsias savo akis į mus atkreipki ir Jėzų, pagarbintą tavo iščios Vaisių, mums po šio ištrėmimo parodyk. O meilingoji, o maloningoji, o saldžiausioji Pana Marija.

Melski už mus, Šventoji Dievo Gimdytoja,

Kad taptume verti Kristaus žadėjimų.

Švenčiausioji Jėzaus Širdie, pasigailėk mūsų.

(3 sykius).

Nekalčiausioji Marijos Širdie, melski už mus.
Šventasis Juozape, melski už mus.

*Jeigu vadovauja kunigas, tai visus laimina
šiais žodžiais.*

Benedictio Dei omnipotentis Patris et Filii et
Spiritus sancti descendat super vos et maneat
semper. Amen.

Trumpas pasilaukavimo aktas.

(patariama kasdieną kalbėti).

(Vienam kalbėti). Mieliausias mano Jėzau, gi-
liai dėkoju tau už visas tavo geradarybes ir noriu
atsilyginti dėliai mano neištikimybės. Todel aš (N)
atiduodu tau mano širdį, visiškai tau pasiaukuju ir
prižadu, tavo malonei padedant, niekuomet dau-
giau nebebusidėti. Amen.

(100 dienų atleidų kasdieną; visuotini atlaidai syki
į mėnesį, atliekant šv. Išpažintį, priimant Švenčiausiąjį
Sakramentą ir pasimeldus Šventojo Tėvo intencijai.
— Pius VII, 1817).

(Šeimynai kalbėti). Švenčiausioji Jėzaus Šir-
die, aukojame tau mūsų šeimyną, mus pačius, mūsų
darbus, džiaugsmus ir kentėjimus. Trokštame vi-
są mūsų gyvenimą karštai Tave mylėti ir prižada-
me saugotis visa, kas tau galėtų nepatikti. Amen.

Švenčiausioji Jėzaus Širdie, teateinie tavo Ka-
ralystė!

(300 dienų atleidų kiekvieną syki).

Pirmas Jėzaus Širdžiai pasiaukavimas, šventosios Margaritos Marijos parašytas.

Aš (N) atiduodu ir aukoju Švenčiausiajai Jėzaus Širdžiai visą save ir savo gyvenimą, visus darbus, rūpėsius ir kančias. Trokštu visą savo gyvenimą vien tiktai godoti, mylėti ir garbinti šitą Širdį. Neatšaukiamai prisižadu jai vienai tepriklausyti, visa josios meilei tedaryti ir visa širdimi išsižadėti to, kas galėtų tai Dieviškajai Širdžiai nepatikti.

Todel pasirenku tave, Švenčiausioji Širdie, mano silpnybių ir nepatvarumų vaistais, visų mano gyvenimo klaidų taisytoja ir mano mirties valandą tikrąją priebėga.

O geriausioji Širdie, būk mano teisintoja prieš Dievą, tavąjį Tėvą, ir nukreipk nuo manęs teisingos Jo bausmės ištarmes. O pilnoji meilės Širdie! Tavyje visa mano viltis; dėl mano nedorybės ir silpnybės aš visa ko bijau, bet dėliai tavo gerumo aš visa ko tikiuosi.

Užtat, naikink manyje visa, kas galėtų tau prieštintis, arba nepatikti. Gryna tavo meilė taip giliai mano širdy teglūdi, kad aš niekuomet nebegalėčiau tavęs užmiršti, nei nuo tavęs atsiskirti. Neapsakomu tavo gerumu pasitikėdamas, karštai prašau tavęs, Jėzau, teesie mano vardas giliai Švenčiausioje

tavo Širdy įrašytas, teesie visa mano laimė ir garbė, — gyventi ir mirti, vien tau tetarnaujant. Amen.

(300 dienų atlaidu, aukojant už sielas skaistykloje.

Leonas XIII, 1897 m.).

Jėzaus Širdies intronizaciją darantiems atlaidai.

1. 7 metų ir 7 kvadragenų visiems šeimynos nariams, kurie su gailėsiu širdy dalyvauja intronizacijos apeigose - pamaldose.

2. Visuotini atlaidai visiems šeimynos nariams, kurie intronizacijos dieną atliks šv. Išpažintį, priims Šv. Sakramentą ir bažnyčioje pasimels Šv. Tėvo intencijai.

3. 300 dienų šeimynos nariams, kurie dalyvauja metiniame intronizacijos atnaujinime.

Maldos į Švenčiausiąją Jėzaus Širdį.

Saldžiausios Jėzaus Širdies litanija.

Kyrie eleison,
Christe eleison,
Kyrie eleison.
Kristau, išgirsk mus,
Kristau, išklausyk mūs',
Tėve dangaus, Dieve, pasigailėk mūsų.
Sūnau, pasaulio Atpirkėjau, Dieve, pasigailėk mūsų.
Dvasia Šventoji, Dieve, pasigailėk mūsų.
Šventoji Trejybe, vienas Dieve, pasigailėk mūsų.
Širdie Jėzaus, Sūnaus Tėvo amžinojo,
Širdie Jėzaus, Panos Marijos iščioje Šventosios
Dvasios sutvertoji,
Širdie Jėzaus, su Dievo Žodžiu esybiškai su-
vienytoji,
Širdie Jėzaus, begalinės Didenybės,
Širdie Jėzaus, šventoji Dievo bažnyčia,
Širdie Jėzaus, Aukščiausiojo būste,
Širdie Jėzaus, Dievo namai ir dangaus vartai,
Širdie Jėzaus, meilės degamasai ugniakūre,

} pasigailėk mūsų.

Širdie Jėzaus, teisybės ir meilės bažnyčia,
 Širdie Jėzaus, gerybės ir meilės pilnoji,
 Širdie Jėzaus, visų dorybių giluma,
 Širdie Jėzaus, visokios garbės verčiausioji,
 Širdie Jėzaus, visų širdžių karaliene ir vadove,
 Širdie Jėzaus, kurioje visos yra išminties ir
 mokslo brangenybės,
 Širdie Jėzaus, kurioje esti visa dievybė,
 Širdie Jėzaus, kurią Tėvas didžiai pamėgo,
 Širdie Jėzaus, kurios gausybės visi esame pri-
 tyrę,
 Širdie Jėzaus, amžinosios tėvynės pasiilgime,
 Širdie Jėzaus, kantrioji ir gailėstingiausioji,
 Širdie Jėzaus, duosniausi visiems, kurie tavęs
 šaukiasi,
 Širdie Jėzaus, gyvybės ir šventybės šaltini,
 Širdie Jėzaus, mūsų nuodėmių atleidimo išmel-
 dėja,
 Širdie Jėzaus, be galo išniekintoji,
 Širdie Jėzaus, dėl mūsų nedorybių sugriaudintoji,
 Širdie Jėzaus, ligi mirdama paklusnybėje ištvé-
 rusioji,
 Širdie Jėzaus, durtuvu pervertoji,
 Širdie Jėzaus, visos paguodos šaltini,
 Širdie Jėzaus, mūsų gyvenime ir atsikėlime iš
 numirusių,
 Širdie Jėzaus, mūsų ramybe ir suderinime,

Širdie Jėzaus, tavyje viltį turinčiųjų išganyme, }
 Širdie Jėzaus, tavyje mirštančiųjų viltie, }
 Širdie Jėzaus, visu šventųjų pasigerėjime, } pasigail.
 mūsų

Dievo Avinėli, kursai naikini pasaulio nuodėmes, atleisk mums, Viešpatie.

Dievo Avinėli, kursai naikini pasaulio nuodėmes, išklausyk mūsų, Viešpatie.

Dievo Avinėli, kursai naikini pasaulio nuodėmes, pasigailėk mūsų.

V. Jėzau ramusis ir nuolankiaširdis.

R. Padaryk mūsų širdį panašia į savo Širdį.

M e l s k i m ė s.

Visagalis amžinasai Dieve, žvilgterėk į mylimiausiojo savo Sūnaus Širdį, jos garbinimus ir tuos atlyginimus, kuriuos Jis Tau už nusidėjėlius yra padaręs, ir prašomas Tavo gaileširdystės, atleisk ir dovanok jiems vardan to paties savo Sūnaus Jėzaus Kristaus, kuris būdamas Dievas, su Tavimi gyvena ir viešpatauja Šventosios Dvasios vienybėje per amžius. Amen.

(300 dienų atleidų syki į dieną. Leonas XIII, 1899).

Saldžiausiajai Jėzaus Širdžiai aukso vainikėlis.

Amžinasis Tėve, aukoju tau brangiausiajį Jėzaus kraują už nuodėmes atlyginti ir už šventos Bažnyčios reikalus.

Prie didžiųjų Rožančiaus karolėlių vietoj „Tėve mūsų“
kalbėk:

Ramusis ir nuolankios Širdies Jėzau, padaryk
mano širdį savo Širdžiai panašia.

Prie mažųjų karolėlių vietoj „Sveika Marija“ kalbėk:

Saldžiausioji Jėzaus Širdie, būk mano meilė.

Kiekvieną paslaptį baigiant, vietoj „Garbė Dievui“
kalbėk:

Saldžiausioji Marijos Širdie, būk mano išga-
nymas.

Vainikėlių baigiant, kalbėk:

Saldžiausioji Jėzaus Širdie, pasigailėk mūsų.

Nekalčiausioji Marijos Širdie, melski už mane.

Jėzaus Širdies Motina, melski už mus.

Tesie visų mūsų mylima Švenčiausioji Jėzaus
Širdis!

(Už kiekvieną vainikėlio atkalbėjimą teikiama at-
laidų. Kasdien ji kalbantiems visuotini atleidai syki į
mėnesį, atliekant šv. Išpažintį, priimant šv. Sakra-
mentą ir pasimeldus šv. Tėvo intencijai).

Dūsavimai į šv. Jėzaus Širdį.

Jėzaus Širdies apveizda, būdėk ir globok mano
širdį!

Jėzaus Širdies meile, apimk mano širdį!

Jėzaus Širdies pasigailėjime, pasklisk mano širdy.

Jėzaus Širdies jėga, stiprink mano širdį!

Jėzaus Širdies gailėstingume, atleisk mano
širdžiai!

Jėzaus Širdies kantrybe, nenusigręžk nuo mano
širdies!

Jēzaus Širdies išmintie, mokyk mano širdį!
 Jēzaus Širdies valia, valdyk mano širdį!
 Jēzaus Širdies uolome, žadink mano širdį!
 Jēzaus Širdies liūdėsy, linksmink mano širdį!
 Jēzaus Širdies galybe, pergalėk mano širdį!
 Švenčiausioji, mirštanti ant kryžiaus Jēzaus Širdie, išganyk mane!
 Švenčiausioji Jēzaus, mano Tėvo, Širdie, mylėk mane!

Dūsauju į tave, gerasis Jēzau, jungdamasi(s) su visomis maldomis, kurios kuomet nors iš Dieviškos tavo Širdies ir iš visų tavo Šventųjų širdžių yra išplaukusios gyviems ir mirusiems. Amen.

Su atlaidais maldelės į Jēzaus Širdį.

Bent viena jų patariama kuodažniausiai atsidūsėti.

1. Saldžiausias Išganytojai, nebūk man Teisėjas, bet Išganytojas!
2. Saldžiausioji mano Jēzaus Širdie, duok man, kad aš tave visados mylėčiau!
3. Mano Jēzau, pasigailėk!
4. Teesie visur mylima Švenčiausioji Jēzaus Širdis!
5. Ramus ir nuolankios Širdies Jēzau, padaryk mano širdį savo Širdžiai panašią!

Malda už Tėvynę.

Saldžiausioji Jēzaus Širdie, pasigailėk mūsų tėvynės! Švenčiausioji Jēzaus Širdie, suteik gausių

laiminimų mūsų Motinai Bažnyčiai, šventajam Tėvui, aukščiausiai mūsų valstybės vyriausybei, mūsų vyskupams ir kunigams. Laikykit doroje teisinguosis, atverskit nusidėjėlius, apšvieskit netikėlius, laiminkite mūsų gimines ir draugus, saugokite mirštančius, gelbėkit iš skaistyklos kančių mirusius ir platinkite mūsų savo meilės viešpatavimą visoje mūsų tėvynėje. Amen.

Jėzaus Širdis.

„Aš atėjau ugnies siusti į žemę ir ko
gi norėčiau, jei ne kad kūrentųsi?“

(Luko 12, 49).

„Kaip Tėvas mylėjo mane, taip ir aš
jus mylėjau“.

(Jono 15, 9).

Šventasis Jonas Apaštalas, mylimiausias Jėzaus mokinys, kuriam Jėzus leido galvą priglausti į savo krūtinę, kame plakė iš meilės del mūsų mirusi jo Širdis, Dievą vadina meile: „Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, pasilieka Dievuje, ir Dievas jame¹⁾. Kas nemyli, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra meilė“²⁾. Dievas yra geriausias mūsų Tėvas; Jis iš savo meilės mus sutvėrė. „Kiekvienas, kurs myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą“³⁾, sako tas pats mylimiausias Jėzaus mokinys. „Veizėkite, kokią meilę Tėvas mums suteikė, kad mes vadinamės Dievo vaikais ir esame!“⁴⁾.

Mat, žmonės būdami sutverti Dievui panašūs, buvo užsimiršę, kas jie bėsa. Ir sukilo prieš gerąjį savo Tėvą, jį paniekino ir užmiršo. Bet begalinės meilės Dangaus Tėvas neužmiršo baisiai nusidėjusių savo vaikų. „Tuo Dievo meilė apsireiškė mumyse,

---

¹⁾ 1 Jon. 4, 16. ²⁾ 1 Jon. 4, 8. ³⁾ 1 Jon. 4, 7. ⁴⁾ 1 Jon. 3, 1.

jog Dievas siuntė savo vienatinį Sūnų į pasaulį, kad mes būtumėm per jį gyvi. Tame yra meilė; ne kad mes mylėjome Dievą, bet kad jis pirmas mus mylėjo ir siuntė savo Sūnų kaip permaldavimą už mūsų nuodėmės“¹⁾).

Kuomet jau mes nebebuvome į Dievą panašūs, tuomet Dievo Sūnus begaliniai mus mylėdamas tapo į mus panašus, kad tik mes vėl pasidarytume geriausiam mūsų Sutvėrėjui panašūs. Meilės Apaštalas, sužavėtas šiais Dangaus Tėvo meilės stebūklais, šaukia: „Mylimiausieji, dabar mes esame Dievo vaikai; bet dar neapsireiškė, kas būsime. Mes žinome, jog kuomet apsireikš, būsime į jį panašūs, nes mes matysime, kaip jis yra. Kiekvienas, kurs turi juo tos vilties, pašventina save, kaip ir jis yra šventas“²⁾).

Mylimiausias mūsų Išganytojas, praamžių Tėvo Žodis, įsikūnyjo ir gyveno tarp mūsų. Jis tapo žmogus. Jis atėjo mesti meilės ugnies į nuodėmių atšaldytą žemę. Šita meile nuolatos degte degė Dieviškoji jo Širdis ir nuolatos troško, kad visas pasaulis ta Dievo meile užsiliepsnotų.

Širdis, plakdama kraują į visas kūno dalis, yra gyvybės judintoja; ji yra sujungta su visu kūnu įvairiausių nervų daugybe. Todel širdis tiksliausiai ir atsiliepia į kiekvieną mintį, į kiekvieną sielos troškimą.

¹⁾ 1 Jon. 4, 9. 10. ²⁾ 1 Jon. 3, 2. 3.

Kokiais gi troškimais plakė Švenčiausioji Jėzaus Širdis? — „Kaip Tėvas mylėjo mane, taip ir aš jus mylėjau“²⁾. Tai buvo vienintėlis Jėzaus Širdies troškimas; ir šis troškimas buvo taip didelis, kad jis pasiryžo baisiausių kančių kentėti, by tik toji meilės ugnis pasauly kūrentųsi.

Ir matome Jėzų tai visą naktį kalnuose besimeldžiantį³⁾, tai vieną pasišalinantį į klaikius tyrus ir ten taip pat savo maldomis vien mus Dangaus Tėvui beaukoja⁴⁾; matome jį tai mokinių tarpe⁵⁾, tai viešai mokinantį bažnyčioje, ar sinagogose⁶⁾, tai gilioje nakties tamsoje⁷⁾, tai anksti, anksti, dar neišaušus rytams⁸⁾, tai vidūdieny minios tarpe⁹⁾; matome jį besimeldžiantį tai vienui vieną tyliai vien Širdies gilumoje¹⁰⁾, tai viso pasaulio akyvaizdoje baisiame Kalvarijos kalne¹⁾; tai stebūklingoje Dangaus šviesoje persimainymo metu, girdintis Tėvo balsui: „Štai yra mylimasis mano Sūnus“¹²⁾, tai baisiausioje mirties valandoje šaukiantį: „Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai!“¹³⁾. Matome Jėzų verkiantį¹⁴⁾, žiūrint į nelaimingąją Jeruzalę, apie kurią žinojo, kad jo meilės nepažins ir jį nužudys... — „Jeruzale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti, kiek kartų aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip kad višta surenka savo viščiukus po sparnais, ir tu nenorėjai“¹⁵⁾.

2) Jono 15, 9. 3) Luko 6, 12. 4) Luko 5, 16. 5) Luk. 9, 18.
6) Mork. 1, 21; 3, 1. 7) Luk. 6, 12. 8) Mork. 1, 35. 9) Mat. 14, 19.
10) Žyd. 10, 5. 11) Luk. 23, 34. 12) Luk. 9, 35. 13) Mat. 27, 46.
14) Luk. 19, 41. 15) Mat. 23, 37.

Tuo laiku Jeruzalėje tarp daugelio kitų gyveno viena labai nedora mergaitė. Ji buvo visa užmiršus, vien pasaulį temylėjo. Bet baisusis nedoras pasaulis, visa išplėšęs iš josios širdies, nieko jai nedavė; ji buvo nerami, visą laiką kankinosi; ji troško tikrosios meilės, bet niekur jos nerasdavo. Ir niekas tų baisių josios širdies kančių nematė ir nesuprato... Viena tik Jėzaus Širdis žinojo jos kančias, ir pasigailėjo. Ir štai ji, užgirdus, kad Jėzus viešėja pariziejaus namuose, dieviškosios meilės vedama, atbėga tenai ir, nebepajėgdama žodžio ištarti, tyliai puola ties Jėzaus kojomis, gailiomis ašaromis jasias apipilia ir savo plaukais nušluosto.

Kuomet pariziejus, matydamas, jog vieša nusidėjėlė verkia ties Jėzaus kojomis, pasipiktino iš to, Jėzus jam tarė: „Sakau tau, atleidžiama jai daug nuodėmių, nes ji daug mylėjo“. O moteriškai tarė: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave; eik ramybėje“¹⁾.

Ir vėl, atveda pariziejai į Jėzų moteriškę, sugautą svetimoteriaujant. Žydai laikė rankose akmenis, kad ją nužudyti ir sakydami, jog jų įstatymas liepia tokias akmenimis užmušti, klausė Jėzaus, ką jis į tai pasakys. Mat, žydai matė vien tos moters nuodėmes, bet nematė josios širdies, kuri giliai gailėjosi savo kaltės ir troško Dievo meilės. Tik viena Dieviškoji Jėzaus Širdis pamatė jos širdį; pamatė ir viską jai atleido. Ir Jėzus skaudžiai subarė

¹⁾ Luk. 7, 47. 50.

žiauriuosius žydus: „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas meta į ją akmenį“; ir iškrito akmenys iš jų rankų. Jie visi nuėjo šalin ir liko vienas Jėzus ir moteriškė, stovėjusi viduryje. Jėzus jai tarė: — Moteriške, kame tie, kurie tave kaltino? niekas tavęs nepasmerkė? Ji atsakė: — Niekas, Viešpatie. Tuomet Jėzus jai tarė: — Nė aš tavęs nepasmerkisiu; eik ir daugiau nebenusidėk — ¹⁾).

Jėzus yra gerasis ganytojas, kurs, palikęs tyruose šimtą gerųjų avių, eina ieškoti vienos suklydusios ir, ją atradęs, nešasi ant savo pečių²⁾).

Bet to dar negana. Jėzus, gerasis ganytojas, pasiryžo mirti už mus, savo avis: — „Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas pagauna ir išvaiko avis. Samdininkas bėga, nes jis samdininkas, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savašias, ir manosios pažįsta mane, taip kaip pažįsta mane Tėvas ir aš pažįstu Tėvą. Todėl aš guldau savo gyvybę už savo avis.

Mano avys klauso mano balso; aš jas pažįstu, ir jos seka mane. Aš joms duodu amžinąjį gyvenimą, ir jos nepražus per amžius; niekas neišplėš jų iš mano rankos“³⁾).

¹⁾ Jon. 7, 7. 9. 10. 11. ²⁾ Luk. 15, 3—6. ³⁾ Jon. 10, 11—15. 27. 28.

Jėzus, ieškodamas suklydusių savo avių, visa laiką vargęs, meldęsis ir mokinęs, galop, „žinodamas, kad jau buvo atėjusi jo valanda eiti iš šio pasaulio pas Tėvą, mylėjęs savuosius, kurie buvo pasaulyje, parodė jiems savo meilę iki galui. Atsišveikindamas su mylimaisiais savo mokiniais paskutinėje vakarienėje, Jėzus keliasi nuo stalo, padeda viršutinius savo drabužius, ir, pasiėmęs drobulę, susijuosia. Po to pilia vandens į praustuvę ir pradeda mazgoti mokinių kojas ir šluostyti drobule, kuria buvo apsijuosęs. Numazgojęs jų kojas ir pasiėmęs savo drabužius, vėl atsisėdęs su jais prie stalo, jis jiems kalbėjo: — Ar suprantate, ką aš jums padariau? Jūs vadinate mane Mokytoju ir Viešpačiu, ir gerai sakote, nes aš esu. Taigi, jei aš, Viešpats ir Mokytojas, mazgoja jūsų kojas, tai ir jūs turite vienas kitam mazgoti kojas; nes aš daviau jums pavyzdį, kad, kaip aš jums dariau, taip ir jūs darytumėte... Vaikeliai, dar trumpą laiką aš esu su jumis. Jūs ieškosite manęs, ir kaip sakiau žydams: Kur aš einu, jūs negalite prieiti, taip ir jums sakau. Aš jums duodu naują įsakymą mylėti kits kitą; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs kits kitą mylėtumėte. Iš to visi pažins, kad jūs mano mokytiniai, jei turėsite meilę kits kito.

Jei ko prašysite mane mano vardu, tai aš padarysiu. Jei jūs mane mylite, laikykite mano įsakymus. Aš melsiu Tėvą ir jis duos jums kitą Ra-

mintoja, kad pasiliktu su jumis per amžius, tiesos Dvasią, kurios pasaulis negali priimti, nes jos nemato ir jos nepažįsta. Jūs gi pažinsite ją, nes ji pasiliks pas jus ir bus jumyse. Aš nepaliksiu jūsų našlaičiais; aš ateisiu pas jus.

Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę; ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Tegul jūsų širdis nenusigasta ir nebijo¹⁾).

Po vakarienės, einant į alyvų darželį kentėti, Jėzus dar kalbėjo savo mokiniams: — „Pasilikite mano meilėje. Jei laikysite mano įsakymus, jūs pasiliksime mano meilėje, kaip ir aš laikiau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje. Tai aš jums kalbėjau, kad mano džiaugsmas būtų jumyse ir kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas. Tai mano įsakymas, kad mylėtumėte kits kitą, kaip aš jus mylėjau. Niekas neturi didesnės meilės, kaip tą, kad kas guldo savo gyvybę už savo prietelius. Jūs mano prieteliai, jei darysite, ką aš jums įsakiau. Aš jau nebevadinu jūsų tarnais, nes tarnas nežino, ką jo viešpats daro. Jus aš pavadinau prieteliais, nes pasakiau jums visa, ką tik esu girdėjęs iš savo Tėvo. Ne jūs mane išrinkote, bet aš jus išrinkau ir paskyriau jus, kad atietumėte, neštumėte vaisiaus ir jūsų vaisius pasiliktu, kad ko tik prašysite Tėvą mano vardu, jis jums duotų. Tai aš jums įsakau, kad kits kitą mylėtumėte.

¹⁾ Jon. 13, 1. 4. 5. 12—15. 33—35; 14, 14—18. 27'.

Dar valandėlė, ir jūs jau nebematysite manęs; ir vėl valandėlė, ir matysite mane, nes aš einu pas Tėvą.

Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, jūs verksite ir raudosite, pasaulis gi džiaugsis. Jūs būsite nuliūdę, bet jūsų nuliūdimas pavirs džiaugsmu.

Ištikrųjų, ištikrųjų sakau jums: ko tik prašysite Tėvą mano vardu, jis jums duos. Prašykite ir gaukite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas.

Tai aš jums kalbėjau, kad turėtumėte manyje ramybės. Pasaulyje jūs turėsite suspaudimo; bet pasitikėkite, aš apgalėjau pasaulį¹⁾).

Jau prieš pat savo kančią karščiausia malda aukojo mus Jėzus Dangaus Tėvui: — „Šventasis Tėve, išlaikyk del mano vardo tuos, kuriuos man davei, kad jie būtų viena, kaip ir mes. Būdamas su jais, aš laikiau juos del tavo vardo. Bet dabar aš pas tave einu ir tai kalbu pasaulyje, kad jie turėtų savyje mano džiaugsmą pilną. Aš neprašau atimti juos iš pasaulio, bet apsaugoti juos nuo pikta. Jie ne iš pasaulio, kaip ir aš ne iš pasaulio. Pašventink juos tiesoje. Tavo žodis tiesa. Kaip tu mane siuntei į pasaulį, taip ir aš juos siunčiu į pasaulį. Už juos aš pašvenčiu pats save, kad ir jie būtų pašventinti tiesoje.

Prašau gi ne tik už juos, bet ir už tuos, kurie per jų žodį tikės į mane, kad visi būtų viena, kaip tu, Tėve, esi manyje ir aš tavyje, kad ir jie būtų

¹⁾ Jon. 15, 9—17; 16, 16. 20. 23. 34. 35.

manysė viena, kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs. Aš juose ir tu manyje, kad jie būtų tobuloje vienybėje, kad pasaulis pažintų, jogei tu esi mane siuntęs ir mylėjai juos taip, kaip ir mane mylėjai. Tėve, aš noriu, kad tenai, kur aš esu, būtų su manim ir tie, kuriuos tu man davei, kad jie matytų mano garbę, kurią tu man suteikei, nes tu mane mylėjai pirm pasaulio įkūrimo. Teisusis Tėve, pasaulis tavęs nepažino, aš gi tave pažinau; taip pat šitie pažino, kad tu esi mane siuntęs. Aš padariau tavo vardą žinomą ir duosiu jį pažinti, kad meilė, kuria tu mane mylėjai, būtų juose ir aš juose¹⁾).

Toje maldoje Jėzus matė visus žmones, visą pasaulį, matė ir mus. Ir žinojo Jėzus, kad daugelis jo neklausys, daugelis jo meilės nepažins. Ir Jėzaus kančia pasidarė taip baisi, jog Dieviškioi jo Širdis taip smarkiai plakti pradėjo, kad gyslės ėmė trūkti ir jo veidas krauju pasruvo. Tai buvo kruvinasis Išganytojo prakaitas²⁾).

Prikaltas į kryžių Jėzus neatmena baisiausių savo kančių, bet visų pirma giliausia malda ima teisinti tuos, kurie jį žudė: —Tėve, atleisk jiems, nes nežino, ką darą³⁾. —Ir mirštanti Jėzaus Širdis nepaliovė mylėjusi tų nelaimingųjų budelių.

Vienas šale Jėzaus į kryžių prikaltas galvažudys nustebė, matydamas taip begalinę Jėzaus mei-

1) Jon. 17, 11-13. 15-21. 23-26. 2) Luk. 22. 44. 3) Luk. 23, 34.

lę. Jis prisiminė nekaltas ašaras, kurių daug, daug iš akių kitiems išspaudė, prisiminė nekaltas gyvybes, kurias žudydamas išplėšdavo. Ir susigraudino akmeninė galvažudžio širdis, pagailo nedoro savo gyvenimo, ir ėmė trokšti Dievo meilės. Bet jau rodėsi pervėlu; pasaulis jį prikėlė į kryžių ir tik tyčiojosi iš jo. Viena tik mirštančio Jėzaus Širdis suprato skaudančią galvažudžio širdį, ir Jėzus jam tarė: — Ištikruju, sakau tau, šiandien tu būsi su manim rojuje¹⁾).

Po trijų valandų kryžiaus kančių Jėzus mirė. Širdis iš meilės dėl mūsų visą laiką begaliniai kentėjusi pagalios nustojo plakusi. O atšalęs pasaulis vis dar jos nepažino. Ir aštria plieno ietimi tapo atvertas šventas jo Šonas²⁾), kame slėpėsi apakusio pasaulio nematoma mylinti Jėzaus Širdis.

Ar gi dar ilgai rasis žmonių, kurie tos Švenčiausios Širdies nepažins ir nepamyls?!..

Mielas skaitytojai. Juk ir tu turi širdį. Vistiek, ar tu esi giliai tikįs žmogus, ar senai jau atšalęs tikėjime, ar save laikai laimingu, ar nelaimingu, ar esi labai aukštus mokslus baigęs, ar visai bemokslis; vis viena, tu turi širdį ir tavo širdis trokšta tosios aukščiausios, nesibaigiančios meilės. Neužsigauk, brolau, sesele, kad tiesiai kalbu, nes tas yra šventa tiesa.

Tad kodėl gi Jėzaus Širdies nemyli? Gal bijai?

---

¹⁾ Luk. 23, 43. ²⁾ Jon. 19, 34.

Neišsigąski. Jėzus vistiek tave myli. Būk ramus, tik nieko nelaukdamas, eik į Dieviškąją Jėzaus Širdį ir susijunk su ja.

Brolau, sesute. Tu gal ieškojai meilės, tik ne ten, kame ji iš tiesų yra. Todel gal ir pasaulis smarkiai apvylė tave.

Bet nenusimink, jeigu ir pasaulio smūgių esi prityręs. Tas įvyko dėl to, kad dabar dar labiau pažintum Jėzaus meilę, nes Jėzus tau ramybės siunčia. Nenusimink, jei pasaulis buvo apvylęs tave. Pasaulis visus apvilia, kas juomi pasitiki. Meilės Apaštalas mus aiškiai išpėja, sakydamas: „Nemylėkite pasaulio, nè to, kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, jame nėra Tėvo meilės, nes visa, kas yra pasaulyje, yra kūno pageidimas, akių pageidimas ir gyvenimo puikybė; tai yra ne iš Tėvo, bet iš pasaulio. Pasaulis praeina ir jo pageidimas; kas gi daro Dievo valią, pasilieka per amžius“¹⁾. Vienai viena tėra nieko neapvylianti meilė, tai to paties, kurs mūsų širdysna meilės troškimą įdiegė, — tai Jėzaus meilė, tai Dieviškosios Jėzaus Širdies meilė.

Gal pasaulis tave pajuokia, akmenimis svaido, gal į kitokius kryžius tave kala; gal nebeturi nieko, kas tave galėtų atjausti, suraminti. — Nenusimink, yra viena Širdis, kuri tikrai ir nepaliaujamai tave myli: — tai Jėzaus Širdis.

---

¹⁾ 1 Jon. 2, 15—17.

Gal gudrios pasaulio kalbos, gal gilūs jo mokslai tave klaidina. Gal ieškai tiesos, ir kankinies, jos nesusardamas. Juk būna ir tau valandų, kuomet niekam, niekam nematant, sunkus skausmas širdį suspaudžia ir nenoroms akys ašaromis pasrūva. Gal tik neturi drąsos žmonėms to prisipažinti, nes gerai žinai, kad žmonės tavo kančių nesupras.

Bet ar gi užmiršai, kad Jėzus tavęs laukia? — Eik į Jėzaus Širdį ir išsipasakok jai visus savo rūpesnius, skausmus ir troškimus, — ir ramybės spindulys ištryks iš mylinčios tave Jėzaus Širdies ir išgydys tavo širdies žaizdas. Tai yra tiesiausias kelias amžinojo, nesikeičiančio Tieson ir nesibaigiančio Laimėn.

Tad eikime į Jėzų ir nesibijokime jo. Mylimiausias Jėzaus mokinyš sako: „Baimės nėra meilėje, bet tobula meilė varo šalin baimę, nes baimė turi kančios; kas gi bijo, tas netobūlas meilėje. Taigi, mes mylėkime Dievą, nes Dievas pirmas mus mylėjo“¹⁾.

Štai gerasis Jėzus kviečia mus visus: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apkrauti, ir aš jus atgaivinsiu.

Imkite ant savęs mano jungą ir mokinkitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies; taip jūs rasite savo sieloms atilsio. Nes mano jungas saldus ir mano našta lengva“²⁾.

Ar turi kitą prietelių, kurio širdis iš meilės dėl tavęs būtų durklų perskrosta?

---

¹⁾ 1 Jon. 4, 18. 19. ²⁾ Mat. 11, 28—30.